

4 (106) | 2009

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

читайте в номері:

- 4** Увійходьте тісними ворітьми
- 6** Прагнення кращого
Андрій Борсук
- 8** Господи, навчи нас молитися
Евелін Крістенсон
- 9** Спочатку молися, потім плануй
Евелін Крістенсон
- 9** “Прихід” — беззаперечне єднання
- 10** Бог дає нагороду
Евелін Крістенсон
- 11** Молитва: особиста і прилюдна
- 18** Новини з Санта Барбари
Файна Борогіна

Григорій
Савич
Сковорода

стор. 12

Хрещення
по вірі

стор. 19

- 20** Урочистість в УБТС
Олег Борис
- 22** Різдво без Народженого
Юля Марук
- 23** Як придбати мир з Богом...
Галина Мельник
- 24** Пенні й Різдвяна зірка
- 26** Молитовний поїзд
- 30** Новини

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК духовно-просвітницький інформаційний журнал ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА
Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА
тел. (253) 335-7124,
e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ
тел. (253) 266-8367,
e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США
та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:**

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243
e-mail: vasyel@netzero.net
Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
та країнах СНД:**

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,
e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S
Federal Way, WA 98003 USA
fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

**Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.
річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:**

Herald of Truth
5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

**ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ
ПОЖЕРТВАМИ:**

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention
5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

**При передруку посилання на “Вісник правди”
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.**

Підписано до друку з оригінал-макету __. __.08. формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство “Місійна книжкова
фабрика «Християнське життя»” м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

З Різдвом Христовим та Новим 2010 роком!

Любі брати та сестри у Христі!

Сердечно Вітаємо Вас з святом Різдва Христового та Новим 2010 Роком! Бажаємо рясних Божих благословень, міцного здоров'я, сил та успіхів в житті. Нехай голос Ангела завжди лунає у ваших серцях: "Не бійтеся, я благовіщу радість велику!"

Народження нашого Господа Ісуса Христа — це подія, котра вплинула на хід історії всього людства і довела любов Божу до нас! В людей немає жодної причини сумніватися у факті Божої любові. Пророки неодноразово наголошували на прихід Месії, підготовлюючи народ Ізраїльський до зустрічі з Ним. Ця обіцянка Божої любові проходить червоною ниткою через весь Старий Завіт, починаючи ще з Еденського саду (Бут.3:15).

Усі були охоплені очікуванням приходу Спасителя, хоча кожен мав своє уявлення про спасіння. Тому коли настав момент першого приходу, мало хто це зрозумів і прийняв. Тільки для тих, хто щиро чекав цієї події, пролунали такі величні слова Ангела: "Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь" (Лк.2:10-11).

Ця сповнена радості, урочистості та переможності Добра Новина лунає ось уже протягом двох тисяч років! Змінюються покоління за поколіннями, та значення цих слів не втрачається, а навпаки — набуває все більшої актуальності для наших душ. "...бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів" (Мт.1:21).

В епоху постмодернізму вже зовсім втратилося розуміння значення Різдва. Широкомасштабні святкування цієї події по всьому світу, на превеликий жаль, на сьогоднішній день нічого не говорять про сутність Різдва. Саме тому на нас, хто прийняв народження Спасителя як безперечний факт перемоги любові Божої в наших серцях, лежить велика відповідальність показати дію Різдва в нашому житті!

Ще один рік пройшов, і ще одна сторінка нашого життя залишилася перегорнутою. Ми знаємо, що цей рік не був безплідним, бо Царство Боже зростає і шириться. Ми висловлюємо подяку Богові за те, що Він залучає нас до праці на Його ниві.

Новий рік — це завжди точка відліку, місце, де ми можемо зупинитися, подивитися на пройдений шлях і сказати: "Аж доти допоміг нам Господь" (1 Сам.7:12).

Ще раз бажаємо Вам у Новому Році рясних Божих благословень, сил, здоров'я, віри і наснаги для праці на Його ниві!

З повагою та любов'ю Ігор Завірюха.

Увійходьте тісними ворітьми

*Увійходьте тісними ворітьми,
бо просторі ворота й широка
дорога, що веде до погибелі,
і нею багато-хто ходять.*

*Бо тісні ті ворота, і вузька та
дорога, що веде до життя,
і мало таких, що знаходять її!*

(Матв. 7:13, 14)

Довгий час я думав, що увійти в тісні ворота потрібно один раз у житті, а потім тільки йти вперед, тому що за тісними воротами — вузький шлях. Однак згодом Дух Святий пояснив мені, що входить тісними воротами необхідно щодня, навіть більш того, — ними необхідно входить щораз, коли нам надається можливість вибору.

Візьмемо, наприклад, початок дня. Устати раніше, щоб спокійно почитати Біблію, замислитись над прочитаним, помолитись в тиші, поспілкуватись з Господом, — хіба це не тісні ворота? Хіба це легко? Адже скільки буває опору всередині: “Так рано ще, полежу хвилин п’ять...” І так хочеться, щоб ворота були ширші, щоб вільніше почувати себе. Хочеться поніжитися довше в постелі, а потім нічого не залишається, як тільки наспіх почитати, коротко помолитись й бігти скоріше на роботу.

Побути в пості — значить теж увійти у вузькі ворота...

Широкі ворота не створюють труднощів для людини, а їй властиво ходити там, де легше. Побути в пості — значить теж увійти у вузькі ворота. Уже зранку шлунок сповіщає про себе, а думки тут як тут: “Ти ж працювати сьогодні будеш, а зі здоров’ям у тебе погано: шлунок хворий і голова паморочиться... Наступного разу як-небудь попошу...” І так майже не щоразу. Усе це треба перебороти, щоб увійти в тісні ворота і йти далі.

А широкі ворота? От їхні послуги: “Нехай хто-небудь інший поститься. Навіщо це тобі треба? Ну, нехай пресвітер, проповідники морять себе, це їхнє служіння, а тобі навіть

морити себе голодом, у тебе-то й горя ніякого немає...” Прислухаючись до голосу тіла, самі того не усвідомлюючи, ми входимо широкими воротами й добровільно обираємо широкий шлях.

Коли тебе скривдили, то увійти в широкі ворота — значить помститися, довести, що ти не з неспроможних, не слабохарактерний. А помолитися за кривдника, простити, як учив Христос, — значить увійти крізь тісні ворота, відкинути себе, перемогти у внутрішній боротьбі.

У наш час вузькі й широкі ворота видні особливо ясно. З’явилося безліч можливостей добре заробити, переїхати туди, де кращі умови життя. Хоча в нас і є хліб насущний, але хочеться смачніше, солодше, як в інших. І працюють думки, торгуються із сумлінням, вибираючи більш зручний, більш приємний шлях, іншим словом — широкий.

Раз-інший, поступившись вимогам тіла, людина вже й не зауважує, як угамовується голос сумління, і вона сприймає широкі ворота як норму християнського життя. А вузькі ворота при цьому здаються досить незрозумілими: як можна позбавляти себе того або іншого? Хіба можна так одягатися? Хіба можна так жити? Ні, це просто немислимо! Ті, що йдуть вузьким шляхом, що входять у тісні ворота, здаються дивними й навіть нерозумними.

Ісус Христос говорить, що настане такий час, коли багато хто захочуть увійти в тісні ворота й не зможуть. Це буде сумний кінець. Господь не бажає, щоб ми прийшли до такого фінішу, і через Слово Своє й обставини життя вчить нас робити правильний вибір, тобто входить тісними воротами.

Давайте подивимося, як Христос виховує Своїх учнів, направляючи їх до цих тісних воріт. Ми часом думаємо, що учні Ісуса із самого початку були святими, досконалими, не такими, як ми. Однак вони були самими звичайними людь-

У наш час вузькі й широкі ворота видні особливо ясно...

ми й Христу доводилося нелегко з ними. *“І походилися до Ісуса апостоли, і розповіли Йому все, як багато зробили вони, і як багато навчили. І сказав Він до них: Ідіть осібно самі до безлюдного місця, та трохи спочиньте. Бо багато народу приходило та відбувало, аж навіть не мали коли й пожитись. І відпливли вони човном окремо до місця безлюдного. І побачили їх, коли плинули, і багато-хто їх розпізнали. І пішки побігли туди з усіх міст, та й їх випередили. І, як вийшов Ісус, Він побачив багато народу, і змилювався над ними, бо були, немов віви, що не мають пастуха. І зачав їх багато навчати.”* (Марк. 6:30-34).

Чи довелося учням відпочити? — Ні. Вони, очевидно, мріяли про гарний відпочинок наодинці із Христом, але народ випередив їх, і прийшов раніше на те місце, куди вони пішли. Ісус зглянувся над народом і почав учить їх.

Звичайно, учні не могли відпочивати в цей час. Увечері вони приступили до Христа й сказали: *“І, як минуло вже часу доволі, підійшли Його учні до Нього та й кажуть: Це місце безлюдне, а година вже пізня. Відпусти їх, нехай підуть в осади та села близькі, і куплять собі чого їсти.”* (Марк. 6:35,36). У цьому реченні виявився характер учнів. В їхніх словах можна почути тривогу. Христос так захопився повчанням, що забув про вечерю. Про кого більше піклуються учні? Прислухайтесь, чого більше в їхньому голосі — чи не турботи про себе?

Христос говорить: *“Дайте їсти їм ви.”* Учні в здивуванні: де взяти стільки грошей? Адже учитель знає, що їм це не під силу! Навіщо Він говорить так? *“Чи ми маємо піти та хліба купити на двісті динарів, і дати їм їсти?”* Але Христос знає, що робить. Він велить принести те, що є, і насичує народ двома рибками й п'ятьма хлібами.

Невідомо, про що думали апостоли, розносячи хліб і рибу, тільки серце їхнє затверділо. Євангеліє оповідає: *“Бо не зрозуміли чуда про хліби, бо серце їхнє було затверділе.”* (Марк. 6:52)

Ісус Христос говорить, що настане такий час, коли багато хто захочуть увійти в тісні ворота й не зможуть...

Імовірно, учні ремствували на народ, були незадоволені, що довелося віддати останній хліб і рибу, і що їм так і не довелося відпочити. Зайняті собою, вони не помітили чуда, не зрозуміли Божественної турботи Христа, і не шукали можливості ввійти в тісні ворота. І все-таки учні вміли покорятися Господові, робити те, що Він говорить, навіть якщо їм це не подобалося. Слухняність допомагала їм виправлятися, і тут гарний приклад для нас.

Як тільки всі наситились, і учні зібрали хліб, що залишився, і рибу, Ісус спонукав їх увійти в човен, і переправитися у Віфсаїду, поки Він відпустить народ. І знову труднощі з учнями. Чому їх треба примушувати? Чому вони неохоче входять у човен? Цілком можливо, що їм хотілося саме

тепер залишитися з Учителем, і насолодитися наслідком чуда — прийняти подяку й похвалу народу, що наситився від рук Христа. Зайняті собою, зацікавлені тілесним, учні не зрозуміли Господа й цього разу. Вони із задоволенням залишилися б з Ісусом — народ піде, хліба й риби багато, можна добре відпочити. Але ні. У Христа інші плани. Його ціль — навчити учнів мислити духовно, навчити їх входити в тісні ворота.

І знову учні змушені робити не те, що їм хочеться. Вони коряться, сідають у човен і відправляються у Віфсаїду. А Христос, відпустивши народ, пішов на гору помолитися. Зважаючи на все, важко було Синові Божому. Він бачив, що серце учнів скам'яніло, що народ не розуміє Його й завтра знову буде шукати Його, щоб зробити своїм царем. Духовні очі їх закриті, вони не шукають Христа заради вічного, а лише заради тимчасового, заради земного.

“А як вечір настав, човен був серед моря, а Він Сам один на землі. Коли ж Він побачив, як вони веслуванням мордуються, бо вітер їм був супротивний, о четвертій сторожі вночі підійшов Він до них, по морю йдучи, і хотів їх минути.” (Марк. 6:47,48). Тільки над ранок Господь підійшов до учнів.

Господь виховує нас, і таким способом нерідко досягає Своєї мети...

Коли грубіє серце людини, коли вона не хоче входити тісними воротами, коли наполягає на своєму, нелегко зламати її характер, — Бог допускає труднощі, скорботи, нещастя. Господь виховує нас, і таким способом нерідко досягає Своєї мети. Але буває й так, що людина, незважаючи ні на що, все-таки не впокорується й тоді грубіє ще більше.

Побачивши Ісуса, учні подумали, що це примара, і закричали. Вони не впізнали Господа, за Яким ходили стільки часу, розділяючи з Ним радості й уболівання. І коли Він увійшов у човен, вітер затих. А учні дивувалися. Вони начебто й не бачили чуда, начебто забули, що з ними Син Божий. Кам'яне серце не здатне розуміти Христа, воно не б'ється тремтливо від Його присутності, не підказує, що це Господь.

“Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми, бо кажу вам, багато-хто будуть намагатися ввійти, та не зможуть!”, — сказав Ісус Христос (Лук. 13:24). Диявол робить усе можливе, щоб зтягти християн на широкий шлях. І це не обов'язково відкритий гріх, або явна неправда. Широкими воротами може бути багатий одяг, вишукана їжа, першокласні автомобілі, гарні молитовні. Часто християни тягнуться один за одним, намагаючись залучити людей будинками, прикрасами, стрункністю служіння, співом хору та іншим, і не зауважують, як переходять на широкий шлях. Страшно говорити, але, входячи в широкі ворота, можна дійти не тільки до м'яких стільців, оздоблених кафедр і пишаних хорів у наших молитовнях. Будинок молитви з нашої вини може стати, подібно храму в часи Христа, *“вертепом розбійників”*, де все дуже зручно й привабливо, але немає місця Господові.

Увійдьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходить. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя!

■ (Із збірника “Розлитое миро”. Перекладено з російської.)

Прагнення

«Та бажають вони тепер кращої, цебто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто.»

Євр. 11:16

Продовження, початок у попередньому номері.

Приведу ще один Біблійний приклад:

Ця подія пов'язана з **Неемією**.

Неемія знаходився в Сузах, у престольному місті. Він займав немалу посаду. У нього була хороша професія, добра сім'я й життя в нього було досить добре благоустроєне.

І ось у Сузи прийшла група людей. Їх можна назвати емігрантами з Єрусалиму. Вони залишили Єрусалим, і відправились в пошуки доброго життя. *(я не хочу щоб ви подумали, ніби я маю на увазі Америку, чи щось подібне, я просто наводжу вдалий приклад із Біблії).*

І якщо запитати: **Чи добре зробили люди, що залишили Єрусалим?** Думаю, що більшість із нас сказали б, що вони зробили добре.

Неемія зустрічається з ними й питає: **«Як там у мене на батьківщині? Що робиться в Єрусалимі?»**

Так ми створені, що нас цікавить, що робиться там, де ми жили раніше.

Хоча, коли подивитись на життя Неемії, то богослови вважають, що Неемія на батьківщині правдоподібно не жив, ну, а якщо і жив, то він був тоді ще дитям.

І ось ця група людей говорить Неемії: «Позостали живуть у великій біді та ганьбі, а мур Єрусалиму поруйнований, а брами його попалені вогнем.» «І сталося, як почув я ці слова, сів я та й плакав, і молився перед лицем Небесного Бога.»

І Господь почав Свою роботу, Він почав її із серця Неемії.

Як це сталося?

В якийсь намічений день Неемія подає вино царю. Цар дивиться на Неемію й говорить: «Чому обличчя твоє сумне, — чи ти не хворий?» Неемія злякався й не хотів говорити, а цар каже: «Це не інше що, як тільки сум серця»... І тоді Неемія відкрив своє серце царю та розказав йому про свій біль: «Нехай цар живе навіки! Чому не буде сумне обличчя моє, коли місто Єрусалим поруйноване, а брами його попалені вогнем!»

І сказав цар до Неемії: «Чого ж ти просиш?» «Що ти хочеш?»

— Я хочу, щоб ти мене туди відпустив.

— Для чого?

Неемія внутрішньо помолився до Бога й Бог вклав у серце Неемії думку, щоб відбудувати стіни Єрусалиму й допомогти своєму народові.

І на диво, цар відпустив його, ще й дав гроші й охорону при умові, що Неемія пообіцяє вернутись назад. Неемія назначив дату повернення, і пішов у Єрусалим.

А тепер давайте уявімо собі таку картину. Неемія йде в Єрусалим, щоб відбудувати його, відновити стіни Єрусалиму, а назустріч йому йдуть біженці в пошуках кращого життя, це емігранти з Єрусалиму. І ось ця група людей питається

його: «Нееміє, ти куди йдеш?» — «в Єрусалим», — відповідає Неемія. — «Ти що, ти куди йдеш? Єрусалим поруйнований, брами попалені, там неможливо жити.»

Але Неемія має ціль, він уже визначився, що краще для нього. Він ішов туди, щоб підняти Єрусалим, щоб відбудувати його й це було для нього краще. Хоча група людей, яка зустрілась з ним, також шукала кращого. Люди по-різному дивляться на речі, і по-різному бачать, що краще.

Дивлячись на Неемію, не думаю, що він був добрим будівничим, думаю, що він був професіональним виночерпом, а не архітектором і інженером. Але Бог його благословив.

У нього були дуже великі перешкоди зі сторони ворогів. Вони заважали, хотіли силою зброї зупинити будівництво, але будівництво продовжувалось. Будівничі в одній руці тримали зброю, а в другій будівельний інструмент і праця продовжувалась, так що ніхто не зміг зупинити цю роботу. І за 52 дні стіни Єрусалиму були відбудовані. **(Неем.6.15)**

Уявіть собі, що стіни відбудовані, брами зроблені й життя в Єрусалимі налагоджується. Почали ремонтуватись дороги, покращилось соціальне життя, і народ потягнувся на батьківщину.

А Неемія куди далі? Він повертається до царя, адже ж він назначив дату свого повернення царю. Неемія йде в Сузи й уявить собі, що йому знову зустрічаються ті ж самі люди в пошуках кращого життя. І знову питаються: «Нееміє, куди ти йдеш?» — «Я йду в Сузи». — «Та ти що, куди ти йдеш? На батьківщині зараз порядок, життя покращується.» Але Неемія йде туди, куди пообіцяв царю.

Читаючи кн. Неемії, дивуєшся який це був чоловік: **пунктуальний у своїх обітницях і здатний бачити те, що для нього було краще.**

Хоча основна маса людей думали, що вони бачать краще, а на ділі вони бачили те, що добре, а Неемія бачив те, що краще.

У Неемії була здатність бачити, що краще, не кожен має таку здатність. І той хто її має, це бачення від Бога.

У посланні до євреїв ми читали:

«вони бажають тепер кращого»

За якими критеріями ми можемо визначити, що краще?

Чому я задав це запитання?

Хочу, щоб ми запам'ятали, тому що скільки ми будемо жити, стільки й будемо робити вибір. І щоб ми були здатні все -таки визначити, що є краще. *І так:*

«За якими критеріями визначається краще?»

Запам'ятайте буд ласка: Краще завжди те, що належить небу.

Тому що є сказано: «вони бажають тепер кращого, цебто небесного» **Євр.11:16**

кращого

Слово “**цебто**” означає “**теж саме**”. “Бажають кращого, **цебто** / тобто небесного”.

Другими словами, якщо я й ви бажаємо й стремимось до небесного, то по цьому критерію ми змогли визначити, що для нас краще. І по цьому критерію ми можемо визначити наші бажання, наші стремління, які направлені до неба, чи до землі.

В Євангелії від Івана 12.25 ми читаємо досить таки незрозумілий на перший погляд текст: “Хто кохає душу свою, той погубить її, хто ж ненавидить душу свою на цім світі, — збереже її у вічне життя”.

Згодіться, що прочитаний текст досить незрозумілий. Це тверда їжа, давайте її трошки пожуюмо, щоб ми змогли її проковтнути.

Часто слово “душа” на сторінках Слова Божого значить наше життя.

Наша душа зіпсована, тому що ми народжені в гріхах, і наше життя вже змалку є гріховним.

Наша душа складається з **волі, почуттів і розуму**.

Тому людська воля, людські почуття і людський розум зіпсовані через гріхопадіння Адама.

Тепер, якщо зіпсоване, значить воно буде бажати зіпсованого, воно буде шукати й прагнути собі подібного. І якщо ми будемо любити це й насолоджуватись гріховним життям, то ми втратимо вічність, ми тим самим погубимо душу свою у вічності, але коли ми **зненавидимо** гріховне життя, гріховні бажання, гріховну насолоту й скажемо нашій зіпсованій душі слово “**ні**”, то ми збережемо її для вічності.

І так, краще сказати слово “ні” нашому гріховному бажанню, нашому гріховному життю, чи нашій зіпсованій душі, для того щоб її зберегти чистою для небесного і вічного.

Зверніть увагу, ап.Павло говорить: “Тягнуть мене одне й друге”.

Що ж його тягне?

“Маю бажання померти та бути із Христом, бо це значно ліпше. А щоб полишатися в тілі, то це потрібніше ради вас.”

**Ф и л и п .
1:23-24**

**Як ап.Павло ви-
значає, що краще?
Скажіть, у церкві бути**

добре чи ні?

У церкві бути добре (особливо тоді, коли є що почерпнути)

Молодь співає пісню: “Хорошо, когда вместе в общении...”

Бути з віруючими це добре, але ж бути на небі, це також добре.

Але ап.Павло говорить: “Ми ж відважні, і **бажаємо краще** покинути дім тіла й мати дім у Господа”. **II Кор. 5:8**

Або: “Але знаю, що для мене це непорівнянно краще бути з Христом на небі, розрішившись від цих земних тягарів”.

Тому бажаю, щоб подібний напрямок думок був би й у нас.

Тому що це єдиний правильний критерій, по якому можна визначити, що краще.

І якщо ми визначаємо по небесному критерію, то ми виберемо те, що краще.

Тому й ап.Павло пише в **Кол.3:1-2**

“Отож, коли ви воскресли із Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правici. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі.”

Прагнення до кращого завжди основане на вірі.

Ключове слово в посланні до **Євреїв в 11** розділі, це слово: “**вірою**”.

11:4 “Вірою Авель приніс Богові жертву кращу, як Каїн”.

*Скажіть буд ласка: Жертва Каїна була до-
бра чи ні?*

Думаю, що добра. Те, чим він займався, він і приніс як дар Богу, від плоду землі. Це була добра жертва, але Авель приніс кращу жертву. Тому що він приніс цю жертву з вірою.

11:24 “Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху”.

Мойсей визначив, що для нього було краще. Він побачив небачене, і визначив, що краще. Краще страждати й отримати більше багатство Христа, краще страждати, щоб отримати вічне, небесне, чим мати дочасну гріховну потіху.

Закінчення на наступній сторінці →

← Закінчення. Початок на попередній сторінці.

Отже, краще те, що небесне й вічне, але воно завжди основане на вірі.

Віра прагне в небо, і життя йде по вірі.

Тому в Біблії і є сказано: "Тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто." **Євр:11.16**

Кого не соромиться Бог?

Бог не соромиться тих, хто у своєму житті бачить краще, бажає кращого й прагне до кращого. І це прагнення до кращого супроводжується вірою.

Давайте задамо собі запитання: **Чи можу я поставити своє ім'я в ту галерею імен віри, які записані в посланні до євреїв в 11 розділі?**

Чи може Бог сказати: Я не соромлюсь назвати Себе Богом: Андрія, Степана, Івана...?

Тому що вони живуть вірою, бачать і прагнуть до кращого.

Чи можливо Богу соромно назвати Себе нашим Богом, бо ми не ведемо образ нашого життя краще.

Думаю, Богу соромно, коли я в своєму житті прагну завжди до доброго, але не до кращого. Але коли я прагну до кращого, то я виконую Божу умову. І тому Бог не соромиться таких.

Перед нами життя: хтось буде вибирати професію, визначатись із супутником життя, у нас маса запитань, які ми будемо вибирати, і робити рішення в нашому житті.

Хочеться, щоб наше стремління, наш напрям, наші бажання були направлені до небесного, до вічного.

Даючи відповідь на наші життєві запитання, щоб ми мали здатність визначити: **це для мене добре, чи краще**. І якщо це добре, але не краще, то будемо вибирати те, що краще.

Птахи, які осінню летять у теплі краї, вони летять рівно, вони не виляють зигзагоподібно.

Ап.Павло говорить: "Забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я жемлюсь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі." **Филип. 3:13-14**

Коли ми вибираємо краще, ми стремимось до неба, до нашої цілі. І це абсолютна пряма в небо, але коли ми вибираємо добре, то ми завжди будемо виляти.

Прагнути до кращого означає в Біблійній мові ні направо, ні вліво не збочувати, це означає прагнути до небесного.

Нехай Господь допоможе нам у нашому житті **бачити** завжди те, що краще, **пізнавати й бажати** того, що краще, і **прагнути** до кращого. Тоді Бог не буде соромитись звати Себе нашим Богом, бо Він приготував нам місто.

■ Андрій Борсук

Господи, навчи нас МОЛИТИСЯ

"Господи, навчи нас молитися..." (Лк. 11:1).

Ми можемо дечому навчитися у тих, хто молився у горниці (Дії 1:13-14). Вони втілювали в життя те, чому Ісус навчив їх за час Свого земного служіння. Коли учні бачили прекрасний взірць молитовного життя Господа, вони, певно, дуже гостро відчували величезну нестачу цього у власному житті. У нужді вони благали Його: Господи, навчи нас молитися..." (Лк.11:1).

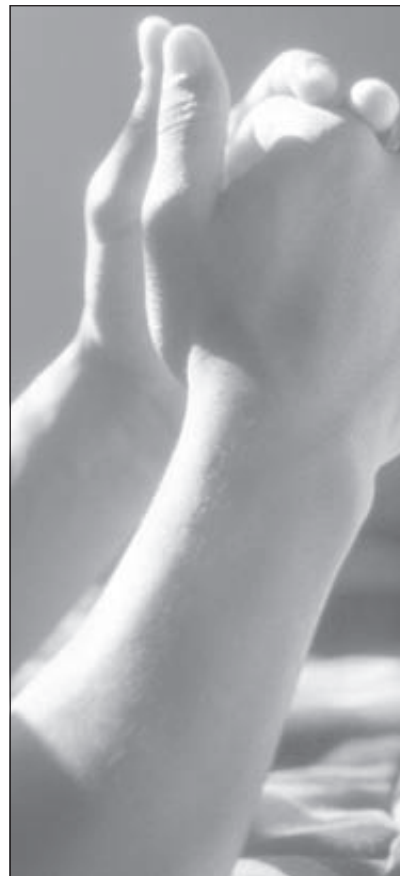
Ті, хто в наші дні щиро слідує за Христом, відчують цю потребу не менше, ніж учні Ісуса до Вознесіння. Просто дивно те, як ми можемо зібрати сусідів, передзвонити всім знайомим, запросити людей до молитовних груп — і раптом з'ясувати, що не знаємо, як молитися, коли зібралися гуртом для цього ж. Я була однією з одинадцяти чоловік, які сформували п'ять тисяч молитовних груп для підтримки євангелізації Біллі Грема, що проходила у нашій місцевості. Потім ми чули надзвичайні речі про те, що відбувалися у деяких із цих груп, коли жінки молилися п'ять тижнів поспіль до і під час євангелізації. Однак сотні жінок казали мені таке: "Ми зробили все так, як ви сказали. Зібрали сусідів, передзвонили знайомим... Та коли зібралися, ми не знали, що нам робити. Не знали, як молитися".

Відповідь, яку Ісус дав Своїм учням, проста і водночас прекрасна: Ви ж моліться отак: "Отче наш, що єси на небесах..." Ви, певно, знали ці слова? Це — початок того, що ми інколи називаємо "Господньою молитвою".

Що таке молитва? СПРАВЖНЯ МОЛИТВА — ЦЕ ПРОСТО РОЗМОВА З БОГОМ, ОТЦЕМ НАШИМ. Ісус не сказав: Коли молитесь, говоріть: "Отче Мій". Ні, Він використав множину — "Отче наш". Він — Отець ваш, Отець мій, Отець Ісуса — "Отче наш, що єси на небесах". Молитва — це таки просто розмова з Богом.

Отче, навчи мене молитися,
Просто розмовляючи з Тобою.
Амінь.

■ Евелін Крістенсон

Спочатку молися, потім плануй

“...Бо дуже могутня ревна молитва праведного!” (Як. 5:16).

Богові до вподоби, коли життя наше добре впорядковане. Він очікує, що ми будемо організовувати свій час, дисциплінувати себе, готувати добре сплановані програми. Та якби ми привчилися спочатку молитися, а потім — планувати, наскільки іншими були б наші сім'ї, церкви, християнські гуртки, біблійні групи — усе те, що ми робимо для Христа! Інколи наш план спрямований в одне русло. А Божа воля — в інше. Тому Бог може сказати: “Зупинися! А тепер повернися і йди тією дорогою. Це є Моя воля щодо тебе, а не те, куди ти йшов спочатку”.

Навіть коли ми шукаємо волі Божої і знаємо, що йдемо туди, куди треба, ми можемо рухатися занадто повільно. Бог говорить: “Подивись: ти бачиш лише десяту частку того, що Я бажаю дати тобі. А є ще ті дев'ять десятих, які ти не бачиш, про які ти ще нічого не знаєш”.

Бог хоче, щоб ми відкривалися Йому, щоб перш ніж планувати, ми казали Йому: “Господи, відкрий мені Свою волю, скажи, що я маю робити, куди маю йти. І як саме я маю це зробити”. І тоді наш Всемогутній Бог, Якому підвладні всі багатства небес, зіллє від сили своєї на нас. Замість того, щоб лишити нас виконувати наші дріб'язкові плани, Бог бажає відкрити нам скарби небес. Невже це не чудово?

Ми можемо працювати, трудитися і планувати до повного виснаження, але забувати про те, де джерело нашої сили. А таким джерелом для нас є молитва, “бо дуже могутня ревна молитва праведного”.

Господи, навчи мене покладатися на Твою силу,
а не на мої обмежені людські можливості.

Амінь.

■ Евелін Крістенсон

“Прихід” — беззаперечне єднання

“... Одного бракує тобі ... приходь, та й іди вслід за Мною, узявши хреста”. (Марка 10:21)

Головною пристрастю цієї людини було бажання стати досконалим. Коли той побачив Ісуса Христа, то захотів стати таким, як Він. Але наш Господь, закликаючи учнів, ніколи не ставить на перший план особисту святість, на перший план Він ставить повне знищення прав людини на саму себе і її повне єднання з Собою, тобто такі відносини, в яких немає місця ніяким іншим відносинам. У словах нашого Господа з Євангелія від Луки (Лк.14:26) нічого не говориться про спасіння або освячення, в них говориться про беззастережне єднання з Ісусом Христом. Лише деякі з нас на своєму досвіді пізнали, що значить прийти до Ісуса, відрікшись абсолютно від всього.

“Ісус же поглянув на нього з любов'ю.” (Мк. 10:21). Якщо на тебе погляне Ісус, твоєму серцю вже ніколи не знайти спокою у вірності комусь чи чомусь іншому. Чи дивився коли-небудь на вас Ісус? Його погляд змінює людину і пронизує її наскрізь. Якщо ви в чомусь Богу відкриті, в цьому “чомусь” на вас подивився Ісус. Якщо ж ви непохитні і мстиві, якщо наполягаєте на своєму, впевнені, що ви маєте рацію, а всі інші неправі, — це вказує на те, що у вас в душі багато білих плям, які так і не були перетворені Його поглядом.

“... Одного бракує тобі ...” Те “одне”, чого бракує багатьом, з точки зору Ісуса Христа, — це таке єднання з Ним, щоб між людиною і Христом не стояло нічого.

“... Все, що маєш, продай ...” Мені потрібно звести себе до положення просто людини і нікого більше, мені потрібно в принципі відректись від усякого роду майна, і не для того, щоб душу мою врятувати (рятує людину тільки одне — повна впевненість в Ісусі Христі), а щоб піти за Ісусом. “... Приходь, та й іди вслід за Мною”. І потрібно йти вслід тим шляхом, який пройшов Він.

■ (З книги Освальда Чеймберса “Все, що можу — для слави Його”)

“Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду”.

(Євр. 11:6).

Бог дає нагороду

Коли ми молимося, багато що відбувається. Ми одержуємо відповіді, коли молимося з вірою. Перш за все, приходячи до Бога, ми маємо вірувати, що Він існує; нам слід також мати непохитну впевненість у тому, що Він нагороджує тих, хто шукає Його. “Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду” (Євр. 11:6).

Коли ми молимося з вірою, бачимо результат у “горизонтальному прояві” молитви: у силі її дії. Ми не кидаємо молитви до бездонного барила. Звідки ми це знаємо? Перш за все — завдяки конкретним відповідям на конкретно поставлені прохання. Ще на початку нашого молитовного служіння ми побачили великі відповіді на молитви. На першому молитовному семінарі одна жінка передала мені прохання для молитовного зібрання. Це було прохання молитися про те, щоб увірувала її сестра. Вона сказала: “Ми спробували все, що могли. Ми говорили з нею; водили її на зібрання, де вона ігнорувала один

заклик до покаєння за одним. Моліться за неї, будь ласка”. І Двісті п’ятдесят жінок, які навіть не знали її імені, зосередилися на молитві за ту неспасенну жінку.

Наступного тижня сестра, яка просила про молитву, зупинила мене перед семінаром.” Знаєте що? Зразу після семінару я пішла з сестрою на обід у Християнський Жіночий Клуб. І там вона прийняла Христа! Усього лише через дві години після того, як ви за неї помолитися!” У той день під час молитви двісті п’ятдесят християнок щиро славили Господа.

Що відбувається, коли ми молимося? Дещо таки відбувається! Ми напевно не кидаємо свої молитви до бездонного барила. Ми спрямовуємо їх до Небесного Отця, Який у свій час та спосіб, за своєю волею відповідає на них у цьому світі.

Господи, дякую Тобі за відповіді на молитви! Твоя доброта — вища за моє розуміння!

Амінь.

Молитва: особиста і прилюдна

Чи є у вас місце для молитви у вашому домі: крісло чи куточок, де ви проводите час наодинці з Богом, власна "молитовна кімната", у якій ви кожного дня усамітнюєтесь, зачиняєте двері, щоб помолитися своєму Отцеві, що в таїні? Молитися у зібранні — важливо, і нам треба молитися разом, "не кидаймо збору свого" (Євр. 10:25). Але усамітнюватися для молитви у таїні — це, певно, найважливіша частина нашого молитовного життя. Це також визначає і нашу готовність молитися прилюдно. Саме наші молитви сам на сам із Богом впливають на якість та цінність того, як ми молимося у зібранні.

Хоча ми ніколи не повинні критично ставитися до молитов інших людей, однак у наших молитовних групах легко помічаємо тих, хто проводив час із Богом у "молитовній кімнаті" і тих, хто прийшов на групу помолитися вперше на цьому тижні, й, можливо, востаннє. Дехто дуже прагне видатися побожним, та очевидно, що така людина не сягнула справжньої глибини особистої молитви.

Чи доводилося вам коли-небудь бачити крижано-блакитний айсберг? На Алясці я милувалася гірським озером із безліччю прекрасних блакитних айсбергів, що відкололися від крижаного шельфу. Мені відразу згадалася стаття з журналу, де наше особисте молитовне життя порівнювалося з айсбергом. Попередження на березі "Плавання човном категорично заборонене" нагадало про те, що вісім дев'ятих маси айсберга ховаються під поверхнею води — їх не видно. Ми бачимо на поверхні озера лише одну дев'яту. Наступного дня на молитовному семінарі я говорила про те, як наше молитовне життя повинно бути подібне до тих айсбергів: приблизно одна дев'ята — на людях, у зібранні, вісім дев'ятих — у "молитовній кімнаті", де нас ніхто не бачить.

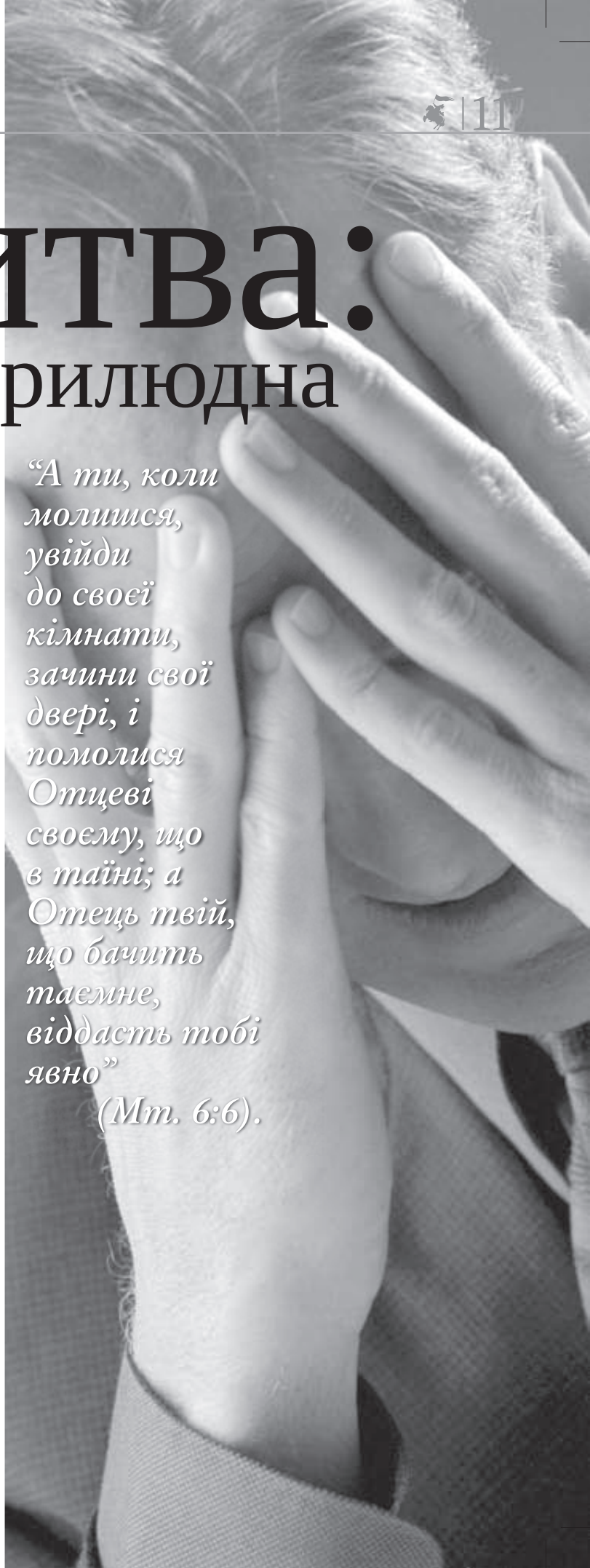
Отче, я хочу наблизитися до Тебе. Допоможи мені бути постійною в особистому молитовному житті, щоб я кожного дня зростала і наближалася до Тебе.

Амінь.

Евелін Крістенсон

*"А ти, коли
молишся,
увійди
до своєї
кімнати,
зачини свої
двері, і
помолися
Отцеві
своєму, що
в таїні; а
Отець твій,
що бачить
таємне,
віддасть тобі
явно"*

(Мт. 6:6).

Григорій Савич Сковорода

(3 грудня 1722—9 листопада 1794)

український просвітитель-гуманіст,
філософ, поет, педагог.

Сковородинівка. Харківська обл. Тут у 1722-1794 рр. прожив останні роки Григорій Сковорода. 700-річний дуб — сучасник Григорія Сковорода

Григорій Сковорода народився в Малій Росії, Київського намісництва, Лубенської округи, у селі Чернухи, в 1722 році. Батьки його були із простих людей: батько (Сава) — козак, мати (ім'я невідоме) — такого ж роду. Вони мали стан міщан, відрізнялись чесністю, гостинністю до заможних, набожністю, були миротливими.

Уже в сім років Григорій виявив схильність до богошанування, даруванням до музики, бажанням до наук і твердістю духа. Із задоволенням відвідував церкву. Григорій мав від природи чудовий голос і неабиякий музичний хист. Пізніше вільно грав на сопілці, флейті, скрипці, гуслах, лірі, бандурі. У Чорнуській школі був солістом у церковному хорі, що разом із винятковими здібностями до навчання відкривало йому дорогу до підготовчого класу Київської академії.

За бажанням Григорія в 1738р., батько відправив його навчатись у Київську академію, що славилася тоді науками. Київська академія вабила кожного, учитися в ній — було мрією багатьох. Вона була першим вищим учбовим закладом на Україні. 1615 рік, рік відкриття Київської братської школи, вважається початком вищої освіти на Україні. У 1631 році видатний український діяч культури Петро Могила об'єднав братську школу зі школою Києво-Печерської лаври в єдиний Києво-Могилянський колегіум. З 1694 року колегіум став називатися Київською академією (з 1819 року — духовною).

Сковорода незабаром перевершив своїх однолітків успіхами й похвалами. Митрополит Київський Самуїл Миславський, людина відмінної гостроти розуму й рідкісних здібностей до наук, будучи тоді однокласником Сковорода, залишався у всьому нижче.

У Києво-Могилянській академії бібліотека стала для нього джерелом знань. Бажання знати, і пізнавати нові обрії завело його в далекі краї, а грецька, німецька та головним чином латинська мови відкривали йому двері до університетських залів, бібліотек, визначних людей. Про стиль

Садиба Григорія Сковороди

життя Григорія Сковороди з харківського періоду пише біограф Ковалинський: “Уставав дуже рано, їв раз на день, без м’яса й риби, був завжди веселий, сильний, рухливий, з усього задоволений, до всіх добрий, усім готовий послужити. Поважав і любив добрих людей без різниці їх стану, навідувався до хворих, розважав сумних, ділився останнім із тим, хто нічого не мав”. (“Житіє Сковороди” 1794 р.). Михайло Ковалинський, учень і друг Г.С. Сковороди, знав його краще всіх інших сучасників.

В академії був солістом академічного хору й початкуючим композитором. Згідно царського указу від 10 серпня 1742 року “Про набір співаків у двірську капелу”... дев’ятнадцятирічний студент із Києва стає “придворним уставщиком”, тобто солістом придворного хору цариці Єлизавети, що любила тішити себе слуханням співу, особливо українських пісень. Співаки й музиканти набиралися з України. Талановитих чекали нагороди, багатство. Але інтереси Сковороди були іншими. Проживаючи в Петербурзі, він тужив за рідним краєм, життя царського двору викликало в нього гнів, пізніше він згадував його з осудом та зневагою. “Я не покину Батьківщини. Мені моя сопілка й вівця дорожчі царського вінця”. У 1744 р. цариця Єлизавета перебувала в Києві, а з нею й двірський хор. Сковорода не побажав знову їхати до Петербурга й повернувся в Київську академію.

Після закінчення академії київський архієрей хотів зробити Григорія Савича священником. Почуваючи нехті до духовного сану, Сковорода вдався до хитрощів і прикинувся навіженим, змінив голос, став затинатися. Обдурений архієрей відрахував його як “нетямкуватого”, визнав непридатним до духовного звання й дозволив йому жити будь-де.

Незабаром до Угорщини за токайськими винами для царського двору виїхало з Москви російське посольство. Як людина високої освіти й знавець музики, співу та мов, Сковорода був запрошений супроводжувати посольство. Та досить було дістатися за кордон, як Григорій Савич узяв до рук ціпка, за плечі — сакви зі скромними пожитками — і пішов вивчати Європу: “Старався знайомитися найперше з людьми, ученістю й знаннями добре відомими тоді”. Мандрував по Німеччині, Словаччині, Польщі, Австрії, Північній Італії. Слухав лекції знаменитих німецьких професорів, вивчав різні філософські системи, придивлявся до життя, зіставляючи його з життям на Україні, і, домандрувавшись до ностальгії — туги за батьківщиною, — через два з половиною роки повернувся в затінок рідних верб.

Сковороді йшов тоді 31-й рік. Це вже була людина зі сталими переконаннями і великим запасом знань, хоч і без найменших засобів до життя. Батьки давно померли так і не

Пам’ятник Григорію Сковороді на Полтавщині

дочекавшись свого вченого сина, а єдиний брат виїхав кудись у пошуках кращої долі, і сліди його назавжди загубилися.

Пізніше Білгородський єпископ Йосип Миткевич запропонував Сковороді прийняти духовний сан, чернецтво. Той, не бажаючи втратити особисту волю й незалежність, зухвало відповів: “Хіба ви хочете, щоб я збільшив число фарисеїв? Їжте жирно, пийте солодко, одягайтесь м’яко та чернецтуйте! А для мене чернецтво — у житті несутяжно-му, у задоволенні малим, у помірності, у відмові від усього непотрібного, щоб придбати найпотрібніше; у зреченні від усіляких примх, аби зберегти себе самого в цілості; у загнужданні самолюбства... у пошукуванні слави Божої, а не слави людської”.

1 липня 1753 року написаний перший датований вірш Сковороди, присвячений вступові на єпископську кафедру в місті Переяславі Іоанна Козловича. Сковорода посів у Переяславському колеґіумі посаду викладача піітики. Єпископ

Закінчення на наступній сторінці →

← Закінчення. Початок на попередній сторінці.

Клас, в якому навчав Григорій Сковорода. На шкільній дошці його слова: «Одне мені тільки близьке, вигукну: О школо, о книго!»

вимагав пояснити, чому Сковорода викладає свій предмет не як кожний "порядочный чиновник", а по-новому. Григорій Савич відповів, що про те можуть судити спеціалісти: "Одна справа — архієрейський посох, а інша — смичок", що значило "знай швець своє шевство, а в кравецтво не мішайся". Це був виклик, якого не могла знести єпископська пиха.

У 1754 р. Сковорода пішов геть з училища, де займав посаду вчителя піітики. Григорій наймається домашнім учителем до маєтку Каврай поміщика Степана Томари. Сковорода навчав свого вихованця Василя Томару думати, а не повторювати із чужих вуст або книжок нісенітниці. Він не затуманював голову учня готовими висновками, а намагався збагнути його вроджений хист, і розвинути природні здібності хлопця. Заняття вів переважно у формі розмов, весь час спонукаючи учня висловлювати власну думку. Та одного разу панські слуги донесли гоноровитий Томарі нешанобливі слова Сковороди. Довелося знову йти.

Зібравши свої пожитки в торбу, вирішив ще раз глянути: чи так і по всій імперії, як на Україні... Десь у кінці 1754 року мандрівник зупинився в Троїце-Сергіївській лаврі, недалеко від Москви. Намісником у лаврі був вихованець Київської академії Кирило Ляшевецький. Того захопили освіченість і розум Григорія Сковороди, і він просив свого земляка залишитись в лаврі викладачем монастирського училища. Сковороді пропонували місце, гроші, славу, але, як і під час закордонної мандрівки, він затужив за батьківщиною, за її степами й садами. Наприкінці 1755 року знову він з'явився в Переяславі. Тут чатував на нього все той же дідич Степан Томара, який шкодував, що втратив незвичайного вчителя. Коли Сковорода спав, друзі Томари привезли його в Каврайський маєток. Поміщик вибачився й ледве вмовив Сковороду залишитися. Ще понад три роки праці віддав він своєму вихованцю — Василеві Томарі, аж доки тому настав час йти до офіційної школи, а Григорій Сковорода спробував ще раз стати офіційним учителем.

У 1759 р. Григорій Савич починає викладати піітику в Харківській духовній колегії. Влітку 1760 р. після сварки з архімандритом Гервасієм Сковорода йде з колегіуму. Через рік знову повертається до колегіуму. Пізніше Сковорода викладає синтаксис та грецьку мову.

У Харкові Сковорода познайомився з учнем колегіуму — Михайлом Ковалинським. Між ними на все життя зав'язалась щира дружба. Часто-густо заради свого вихованця з'являвся він у Харкові. Допомігав вивчати мови, музику, античну літературу, філософію. Повертався в село — брався викладати на папері свої повчання, записувати думки, народжені в розмовах з юним другом. Іноді влаштував із вихованцем пізно ввечері прогулянки за місто, приводив на цвинтар і, гуляючи поміж могилами, навчав не боятися ні життя, ні смерті.

У 1764 р. разом із Ковалинським Г.С. Сковорода їде до Києва. Там зверталися до Сковороди ченці Києво-Печерської лаври, знаючи його як ученого: "Доволі блукати по світу! Час причалити до гавані: нам відомі твої таланти, свята лавра прийме тебе, як мати своє чадо, ти будеш стовпом церкви й прикрасою обителі". У відповідь — виклик: "Ох, преподобні! Я стовпотворіння собою умножати не хочу, доволі і вас, стовпів неотесаних, у храмі божому..." З огидою відкинув запросини "стати стовпом церкви" і щасливо повернувся до гаряче люблених садів, осель, балок і полів Харківщини.

У 1766 р. Сковороді знову запропонували викладати в Харківському колегіумі предмет основи доброчинності, на що Григорій Савич охоче погодився, і написав із цією метою посібник "Вхідні двері до християнської доброчинності

для молодого шляхетства Харківської губернії". Цього ж року Г.С. Сковорода усамітнюється в гужвинському лісі на околицях Харкова, і створює свій перший філософський діалог "Наркисс".

Сковороду спокушали високими світськими посадами, усе з тим же наміром — ізолювати його від людей. Харківський губернатор пропонував: "Чесний чоловіче! Чому ти не візьмеш собі якогось певного стану?" У відповідь — сквородинське: "Шановний пане! Світ подібний до театру. Щоб грати в театрі з успіхом і похвалою, беруть ролі за здібностями. У театрі актора хвалять не за знатність діючої особи, а за те, як він удало грає її. Я довго міркував про це, і після великого випробування себе побачив, що не можу представляти в театрі світу жодної особи вдало, крім низької, простої, безтурботної, самотньої. Я обрав собі цю роль — і задоволений".

Дивовижна послідовність у дотриманні власних принципів життя іноді ставала трагедією Сковороди. Одного разу до нього обізвалося високе людське почуття — кохання. Воно повело мандрівного філософа під церковний вінець. Та в останню мить, уявивши, що зраджує власній волі, він утік із церкви й пішов своїм шляхом-дорогою, відмовившись на все життя від інтимного щастя.

У 1769 р. настає початок мандрівного періоду в житті Григорія Сковороди. Останні 25 років свого життя він був мандрівним учителем, заживши слави справжнього народного любомудра. Сковорода на всі лади повторює свій основний лозунг, якому сам слідує у своєму житті, закликає нікому ні в чому не заздрити, задовольнятися з "малою части".

Скільки в цих напівфольклорних оповіданнях історичної достовірності, а скільки народного домислу — зараз установити важко. Але одним із найцікавіших творів, залишених нам Г. С. Сковородою, є його власне життя. Лев Толстой сказав про Сковороду: "Багато в його світогляді є дивовижно близького мені. Я недавно іще раз його перечитав. Мені хочеться написати про нього. І я це зроблю. Його біографія, мабуть, ще краща за його твори, але які гарні й твори!"

Більшість філософських трактатів, листів, поезій Сковороди написані латиною. Очевидно, саме відсутність добре виробленої української літературної мови змушували його віддавати перевагу латинській. Книжна українська мова на той час була далека від народної, та й ту забороняв царизм. Шевченко писав: "А Берне усе ж поет народний і великий. І наш Сковорода був би таким, якби на нього не мала впливу латинь".

Коли Григорій Савич відчув, що вже годі "топтати ряс", востаннє пішов він у далеку мандрівку до свого друга й учня М. І. Ковалинського в село Хотетове, поблизу Орла. Йому заповів усі свої рукописи. Останню зупинку зробив у селі Іванівка (нині Сковоро-

динівка), у маєтку діда А. І. Ковалівського. 72-річний філософ помер тут 29 жовтня 1794 року.

Про смерть Сковороди записав Срезневський таке: "...Був прегарний день. До діда з'їхалось багато сусідів погуляти й повеселитись. Мали також на цілі послухати Сковороди... За обідом був Сковорода незвичайно веселий і говіркий, навіть жартував, оповідав про своє минуле, про свої мандрівки, досвіди. Зачаровані його красномовством повставали всі від обіду, Сковорода чезав. Він пішов у садок. Довго ходив він по перехресних стежках, зривав овочі й роздавав їх хлопчикам, що працювали в саду. Надвечір пішов сам господар шукати Сковороду й застав його під гіллястою липою. Уже заходило сонце: останні його проміння пробивалися крізь гущу листя. З ризикалем у руці копав Сковорода яму — вузьку, довгу яму. — "Що це, друже Григорію, чим то ти зайнятий?" — спитав господар, підійшовши до старого. "Пора, друже, закінчити мандрівку!" — відповів Сковорода — "і так усе волосся злетіло з бідної голови від мордування, пора непокоїтись!" — "І, брате, дурниця! Досить жартувати, ходімо!" — "Іду! Але я прохатиму тебе, мій добродію, хай тут буде моя остання могила". І пішли в хату. Сковорода недовго в ній лишився. Він пішов у свою кімнатку, перемінив білизну, помолився Богу й, підложивши під голову свої писані праці й сіру свитку, ліг, зложивши навхрест руки. Довго чекали на нього з вечерею. Сковорода не з'явився. Другого дня вранці до чаю теж, до обіду так само. Це здивувало господаря. Він насмілювався ввійти до Сковороди, щоб розбудити його; однак Сковорода лежав уже холодний і закам'янілий".

Це було 9-ого листопада 1794 року. На хресті над його могилою, на прохання самого Сковороди, написано: "Світ ловив мене, та не впіймав..."

■ Підготував Олег Рошук

(Джерела: "Життя Сковороди" (1794) — Михайло Ковалинський, "Григорій Сковорода" — В. Шинкарук, І. Іванько, "Отрывки из записок о старце Григории Сковороде" (1834) — І. Срезневський.)

УСЕ ПРОМИНАЄ,
АЛЕ НАПРИКІНЦІ ВСЬОГО
ЗАЛИШАЄТЬСЯ ЛЮБОВ.
УСЕ ПРОМИНАЄ
ЗА ВИНЯТКОМ БОГА І ЛЮБОВІ
Григорій Сковорода

Різдвяна

Стояв холодний зимовий вечір. Вже темніло. По місту в різних напрямках поспішали люди. Мами, ведучи за руки дітей, поспішали на різдвяний ринок. На яскраво освітленому різнокольоровими вогнями ринку були виставлені різноманітні ляльки, дерев'яні звірі, книги і інші іграшки. Біля кожного продавця стояли радісні діти, захоплено роздивлюючи яскраві вітрини. Одна мама зі своїм гарно одягненим сином стояли на віддалі. Хлопчик їв печиво і з цікавістю спостерігав за оточуючими.

Його увагу привернув хлопчик, який самотньо стояв в стороні і був одягнений в легеньку курточку. Він тримав руки глибоко в кишенях, і видно було, що він сильно змерз. Поряд з хлопчиком стояла порожня корзина. Напевно, він щось привіз в місто.

— Мамо, в мене ще залишилось печиво. Можна я покладу його бідному хлопчику в корзину? — запитав син.

— Поклади. Почекай ми йому зробимо ще один подарунок.

Вона купила коробку іграшок: будиночок з присадибними побудовами і тваринами.

— Ось візьми коробку і печиво та поклади тихенько хлопчику в корзину, але так, щоб він не помітив, — сказала мама.

Потім вони відійшли в сторону, спостерігаючи за ним. Хлопчик постояв ще трохи і вже хотів іти, як раптом помітив іграшки. Зляканий хлопчик підбіг до продавця.

— Це не мої іграшки, — сказав він продавцю. — Я не знаю як вони попали до мене!

Продавець, який спостерігав цю сцену, заспокоїв його:

— Не переживай, це добрі люди зробили тобі подарунок.

**Тут ти бачиш 8 зображень дарів, які принесли мудреці.
Відшукай однакові малюнки.**

Прочитати цю історію ти можеш в Євангелії від Матвія 2:11.

історія

З сяючим лицем хлопчик побіг додому. Посміхнувшись, продавець звернувся до жінки і хлопчика, які зробили цей сюрприз:

— Скільки радості ви йому подарували! Я знаю батьків цього хлопчика. Це працьовиті люди, але батько вже довгий час хворіє, і не в змозі прокормити сім'ю. Тому діти змушені бігати по місту, щоб заробити на їжу і не померти з голоду.

По дорозі додому син запитав маму:

— Мамо, мені ніби якийсь тихенький голос сказав: "Дай хлопчику своє печиво". Хто це був?

— Це був Дух Божий. Він нагадає нам, щоб ми мали співчуття до бідних.

Допомагаючи їм, ми прославляємо Бога, — відповіла мама.

Ці двоє мали найбільшу різдвяну радість від цієї події. "Блаженніше давати, ніж приймати", сказав Христос. Звичайно, вам подобається отримувати подарунки, але коли ми даруємо щось для інших, отримуємо набагато більшу радість!

Новини з Санта Барбари

Перша Українська Євангельсько-Баптистська церква міста Санта Барбара мала 4 жовтня 2009 року незвичайне святкове служіння. У минулому році церква відзначала своє сорокаріччя, а в цьому році Господь невимовно благословив її власним будинком, купленим і подарованим їй певним братом, який є родичем одного з членів церкви в Санта Барбарі. Тепер наша вивіска і розпорядок служінь красуються на головному фасаді цього прекрасного храму. Примітно, що будівля розташована в тихому мікрорайоні, де проживають більшість (близько 95%) членів церкви. Для багатьох від дому — піший шлях. Зала на 200 посадкових місць і вестибюль були переповнені. Для освячення Будинку Молитви приїхали голова ЗУЄБО брат Ігор Завірюха і наш старий друг у біді і в радості — брат Володимир Вільчиця. Українська церква м. Сакраменто, де брат Вільчиця пастором, приготувала для нас вітальну святкову програму на все служіння. Хор під управлінням регентів Бориса Кирилюка та Ігоря Левчука, чоловічий квартет “Спадщина” — (батько і син Кирилюки Борис та Андрій, Янюк Федір і Едуард Лещинський) — всі як один у вишитих українських національних костюмах. Були гості з церков Чикаго, Лос Анджелеса, Сієтла, Гемета, Фресно, з Трускавця і Степаня (Рівненщина, Україна), і з місцевого слов'янського населення. Радісно було бачити представників першої хвилі еміграції: сестру Марію Березу з дочкою, сім'ю Карпунин, сім'ю Рожко, які починали Українську церкву в Санта Барбарі і лише мріяли про такий день. Були запрошені гості з Лютеранської церкви, де ми винаймали приміщення, і з якою були добрі взаємини, а також люди, які допомагали швидко оформити купівлі будинку.

Відкрив служіння пастор помісної церкви Михайло Сміюн. Після вступної молитви і загального співу псалма “Люблю, Господь, Твій Дім”, хор виконав гімн “О, Дух Святий”. Сестра Юлія Яценко прочитала вірш про Будинку Молитви “Тільки сюди поспішаю я”.

У своїй проповіді пастор Михайло Сміюн прочитав місце з Пс. 105:1-5 “Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо

навіки Його милосердя!” Бог незмінний, Він і понині творить дива. Хіба це не диво Господнє, що Він розположив серце брата придбати для нашої церкви такий прекрасний будинок, де ми можемо зібратися в одну сім'ю, вчитися тут прославляти Господа, очікувати Його приходу, готуватися до славної вічності, молитися тут про потреби святих, щоб наші молитви збиралися там в золотих чашах, як фіміам перед вівтарем, щоб тут перебувало Його святе Ім'я! Пастор прочитав шостий розділ Другої Книги Хронік, як цар Соломон молився за освячення храму. Молитву за освячення церкви звершили пастори Михайло Сміюн, Ігор Завірюха, Володимир Вільчиця і Михайло Мітчук.

Після виконання хором псалма “Благословляю Господа”, наш брат Володимир Бохонко прочитав вірш українського поета Н. Бірчука “На посвячення Будинку Молитви”. Соло “Добре мені з Тобою бути” заспівав, до особливої радості дітей, Ірвін Лещинський, син соліста з квартету “Спадщина”.

Марина Литвинчук прочитала вірш “Відкриття”. Квартет “Спадщина” виконав псалом “О, яке чудове місце”. Так, це відповідало нашому святу!

Після освячення церкви перейшли до причастя. Загальним співом був виконаний гімн “Слава Тобі, Ісус мій”. Керував усім загальним співом регент слова Тобі, Ісус мій Андрій Шило, акомпанувала на тільки що купленому прекрасному роялі сестра Людмила Сміюн.

Пастор Ігор Завірюха у своїй проповіді побажав всіх Божих благословень братові, який зробив нам такий подарунок.

Закон Божий — це заповідь Його. Пославшись на псалмості Давида, брат підкреслив, що заповіді Божі оживляють. Про це також йдеться і в Новому Завіті. Воскреслий Ісус Христос залишив нам через Своїх очевидців одну із заповідей: причастя (Лук. 24:30-31). У учнів не тілесні, а духовні очі були підсліпуваті, вони не могли розпізнати Його, недостатньо розуміли ... А при ламанні хліба відкрилися очі їхні! Заповідь оздоровлює! Роздумуйте про Христа і про себе, а не про інших. (1 Кор. 11: 28) У нас є право молитись про очищення і брати участь у хліболаманні. Вечеря показує образ Христа, який прийняв за нас страждання і смерть (Ів. 3: 16). Учні згадували: “Чи не палало наше серце”, а коли

Ісус поламав хліб — вони прозріли. Як гора з плечей! І ми повинні бачити інших через призму Христового подвигу! Вечеря дає силу свідчити про Нього. Вона об'єднує нас в одну родину: 1 Кор.10:17. “Один хліб та тіло одне” — не кожному це дано, тому нам треба цим дорожити!

Під час вечері Господньої хор виконував псалми “Як важко йти” і “Мій Бог Живий”, а також був загальний спів псалмів про Голгофські страждання. Квартет “Спадщина” виконав гімн “Не забуду гори Голгофи”. Прекрасно виконував соло тенор Е. Лещинський. Слава Богу за такий дар!

Після загального співу псалма “За любов, за ласку, за спасіння” брат Володимир Вільчиця привів нас до третьої частини святкового служіння — до рукоположення диякона Миколи Бебко. Брат Володимир був щиро захоплений святом і тим, що йому треба було робити. Дійсно, серце горіло!

У прочитаних ним місцях із Слова Божого (Фил.1:1-2, Дії.6:1-7) брат підкреслив, що коли виникла необхідність збільшити кількість служителів, ініціатива пішла згори, від старших. Було запропоновано шукати “поміж себе”, неправильно шукати служителів за океаном, з інших церков. Критерії вибору: добра слава, сповненість Духом Святим, мудрістю від Бога, вірою і силою. Зразок — Степан (Дії.7:55-56). Будучи повний Духа Святого, він дивився на небо і бачив Божу славу і Сина Божого, а коли його били, він молився за тих, що били, як Ісус молився за тих, що розпинали Його. В цьому Божя сила!

Диякон — служитель при столах. Перший стіл — матеріальний. Бачити потреби інших, сироту, вдову, що страждають, що знаходяться в переживаннях. Другий стіл — при вечері Господній. Не тільки допомагати розносити вечерю, але і помічати відсутніх або тих, що утрималися, і з'ясовувати причини. Третій стіл — при духовній їжі. Вміти сказати не тільки з кафедри, а й особисто людині, яка має потребу. Дружина диякона повинна бути вірною у всьому в служінні чоловіка, разом зберігати таємницю віри. Повчання членам церкви — 1 Кор.16:15-16, 18: поважати їх дім, сім'ю. Молитву рукоположення над Миколою і Любою Бебко здійснювали брати Михайло Сміун, Ігор Завірюха і Володимир Вільчиця. Квартет виконав молитовний псалом “Не залишай мене”. Хор заспівав подячний псалом “Ісус, спасіння наше, дякуєм Тобі”, при цьому приспів двічі повторювався разом з усім залом!

Багато було привітань, поздоровлень, побажань і подарунків. Квіти сім'ї Бебко вручила молодь, картину “Таємна вечеря” від ЗУЄБО подарував брат Ігор Завірюха, а нотні збірники для жіночих хорів привіз з України брат Володимир Вільчиця, і урочисто вручив регенту Андрію Шило разом із запрошенням майбутнього жіночого хору до церкви м.Сакраменто через 6 місяців. Подарунок зі значенням!

Пастор Михайло Сміун сердечно подякував усім і запросив до столів на святковий обід. Святкове спілкування тривало ще довго. Ніхто не поспішав додому.

Коли трапляються подібні історичні події, серце перепо-внюється вдячністю Богові і почуттям гордості не за місто Санта Барбару, не за Українську церкву, що здобула собі таке розположення, не за еміграцію, а за людство в цілому, що є ще люди, які вміють дякувати Господу і безкорисливо творити милостиню, і бажають залишатися при цьому без розголосу! (Мтв.6:1-4). Нехай благословить Господь рясно брата і його родину. А Господеві, Богові нашому, нескінченна слава, честь, хвала і подяка!

■ Фаїна Бородіна

Хрещення по вірі

Перша неділя жовтня 2009 року видалася на диво погожою і сонячною, лише слабкий вітерець, час від часу посилюючись, піднімав хвилі на гладкій поверхні озера Марти. Зранку на березі озера зібралася Українська Баптистська Церква м. Еверет. В цей день серед братів та сестер виділялася одна дівчина в білій одежі.

Виглядала вона незвично схвилюваною, серйозною і дещо натхненною. Так, це був її день, вона — винуватиця цієї урочистості. Молода сестра Валя Дейнека виявила бажання вступити в заповіт з Господом. Церква дала свою згоду і благословила її рішення.

Хрестив сестру пастор Олександр Ковальчук. Ввійшовши у воду, він звершив молитву і запитав: “Чи віриш ти?” “Так, вірую” — пролунала відповідь. “По вірі твоєї хрещу тебе...” І вода озера покрила на мить тіло дівчини. Загальний спів псалма “Всі ті, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися. Алілуя!” звучав над озером, коли новонароджений член Церкви Христа Ісуса — Валентина Дейнека — умерла для гріха, занурившись у водяну могилу, в смерть Його хрестилася і піднялася для нового життя у Христі. Молодь, батьки і всі члени церкви щиро вітали Валю з неповторною подією у її житті.

Після повернення в Дім Молитви над Валентиною служители звершили молитву з покладанням рук. Потім вона уперше в житті прийняла хліб і вино, приєднавшись до тіла і крові Ісуса Христа.

■ Ольга Волчкова

Урочистіс

10-11 грудня 2009 року в Українській Баптистській Теологічній семінарії було проведено випускні сесію для студентів магістерської програми. В присутності кваліфікованої екзаменаційної комісії брати захистили свої дипломні роботи, на основі яких їм присвоєно ступінь магістра.

Після закінчення екзаменування, відбулося урочисте зібрання з нагоди вручення дипломів випусникам. Це другий випуск магістрів в УБТС. Магістерську ступінь цього разу отримали 7 братів, які старанно навчалися протягом трьох років. 4 з них отримали диплом магістра служіння, 1 — магістра біблійних наук і 2 — магістра богослов'я. З ними здобувало освіту ще троє братів, які складатимуть іспити наступного року. Всі брати задіяні у служінні на ниві Господній. Більшість з них є пасторами великих церков, а брат Ігор Завірюха виконує служіння голови Західного Українського Євангельсько-Баптистського об'єднання США і водночас пастора Євангельсько-Баптистської церкви в м. Федерал-Вей, штат Вашингтон.

Привітати випускників приїхали їхні дружини, друзі, знайомі. Були запрошені також керівні служителі з інших областей: брат В. Радомський — старший пресвітер Хмельницької області та брат І. Корнійчук — заступник старшого пресвітера Рівенської області.

Урочисте зібрання відкрив молитвою ректор УБТС Іван Миколайович Романюк. Після молитви він виголосив коротку промову, в якій розповідав про особливості навчання випускників, їхню наполегливість у здобутті знань та теплі стосунки з адміністрацією семінарії. Ректор також висловив для них свої побажання і передав слово брату Іллі Корнійчуку, який у своїй короткій проповіді наголосив на важливості знань в житті людини і вмінню передати їх

іншим. Він закликав магістрів не шукати слави для себе, а смиренно працювати для прославлення імені Божого.

Далі всі присутні на святі, під проводом студентів стаціонару, для яких семінарія на три роки замінила рідний дім, заспівали радісну пісню подяки Господу.

Після закінчення співу академічний декан семінарії, магістр богослов'я Ігор Дмитрович Зелений зачитав протокол рішення екзаменаційної комісії про присвоєння магістерського ступеня, і настав урочистий момент — вручення дипломів випусникам.

Цю приємність виконали д-р. Іван Романюк разом з пасторами В. Радомським та І. Корнійчуком. Окрім дипломів та сертифікатів, випускники отримали в подарунок чудові Біблії в шкіряній оправі та найновішу книгу, видану під егідою УБТС. До речі, з нагоди цього випуску, двом братам-служителям було присвоєно почесне звання “доктор служіння”. Один з них — довголітній працівник на ниві Господній в діаспорі брат М. Якубович.

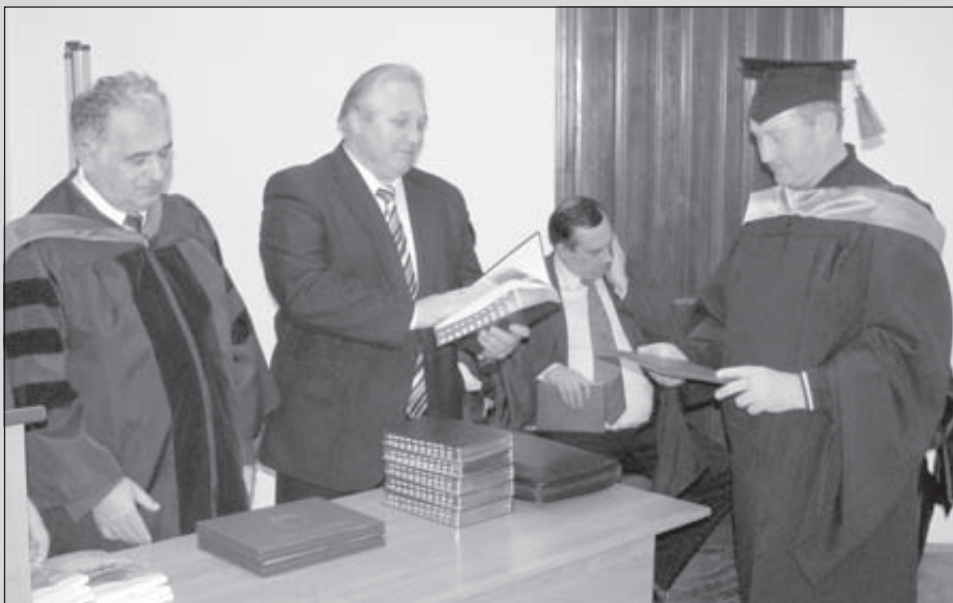
Радісні почуття переповнювали серця щойно нагороджених магістрів, в деякого навіть на очах появилися сльози. Вони дякували ректору та всім викладачам, які їх навчали, а найбільше дякували Богові, з ласки Якого вони дочекали до цього пам'ятного дня.

Не тільки випускники в цей день мали святковий настрій, але й викладачі та адміністрація семінарії, адже якщо є випускники — значить Бог благословляє їхню працю і діло навчання не марнотне для Господа. Жоден з академічних працівників УБТС не залишився без слів побажання та підбадьорення для щойно нагороджених магістрів.

Першим з полум'яним словом виступив проректор семінарії, відповідальний за заочне навчання, магістр біблійних наук Роман Ревак. Він закликав випускників застосовувати здобуті знання на практиці та молитися за семінарію і запев-

нив, що працівники семінарії будуть молитися за них.

Наступним до магістрів звернувся академічний декан, магістр богослов'я Ігор Зелений. Ось цитата з його промови: “Є відоме китайське прислів'я: “Найдовша дорога в житті — дорога від розуму до серця”. Але всі ми повинні пройти цим шляхом. Розум відкривається для розуміння Слова Божого, серце “розширюється”, щоб вмістити Господа і людей. “Широке серце” — це те, чого насамперед потребує кожен служитель, який прагне вмістити всіх, набуваючи душі для Христа. Таким чином, правильно організоване (чи вірно спрямоване) біблійне знання якраз приводить

Вручення дипломів

ТЬ В УБТС

Ректор УБТС д-р І. Романюк

Випускники та керівництво УБТС

віруючого до необхідної "широти серця", щоб стати людиною "по серцю Божому".

Бажаю нашим випускникам, щоб вони, набуваючи "широку голову", перш за все прагнули (з її допомогою) набутися "широке серце", здатне вмістити Христа і ближніх. Хай Бог вас охороняє і благословить!"

Естафету виступів перейняв 1-й проректор УБТС, відповідальний за навчальний процес у закордонних філіалах, магістр біблійних наук Володимир Кондор. Його виступ базувався на словах з книги Еклезіяста: "Слова мудрих- немов оті леза в гірлизі, і мов позабивані цвяхи, складачі ж таких слів, — вони дані від одного Пастиря. А понад те, сину мій, будь обережний: скласти багато книжок- не буде кінця, а багато навчатися-мука для тіла! Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!" (Екл. 12:11-14).

Студентський декан, магістр служіння Роман Цюпко побажав випускникам бути зразком для наслідування, щоб своїм бездоганним життям вони придбали добре ім'я і для себе і для семінарії, в якій вони навчалися.

Від імені випускників до присутніх звернувся брат, тепер вже магістр богослов'я, Віктор Щипайло, пастор церкви в м. Калуші. Він побажав випускникам та працівникам семінарії й надалі передавати знання про Ісуса Христа та Його науку вірним людям, які, в свою чергу, будуть спроможні й інших навчити. Навчання — це безперервний процес, тому ніколи не треба зупинятися на досягнутому, а краще розвивати свої вміння і навички передаючи свій багаж знань іншим, бо від цього є подвійна користь: для того, хто слухає і для того, хто передає.

Наступним взяв слово брат Ярослав Троць, пастор церкви в м. Луцьку, який навчався в одній групі з випускниками

і тепер працює над написанням магістерської роботи, яку незабаром представить до захисту. Він побажав своїм дипломованим одногрупникам Божих благословень у служінні і додав, що головний екзаме́н на підтвердження магістерського ступеня вони складатимуть в своїх помісних церквах.

Дуже приємно було почути слова побажання та вдячності від присутніх на цій урочистості сестер.

Першою виступила сестра Мільма Лі Труакс, місіонерка з США, яка вже понад сім років працює в семінарії, навчаючи студентів розмовної англійської мови. Її побажанням були слова, які ап. Павло написав до римлян: "...повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу..."

Побажання місіонерки доповнила подякою дружина випускника Леоніда Легенького. Вона дякувала кожному працівнику семінарії за створені належні умови для навчання і проживання в цьому закладі, а особливо за проявлену увагу до її чоловіка та всіх інших студентів.

Продовження святкування тривало в менш офіційній атмосфері — за смачним обідом, про який подбав адміністративний директор УБТС, брат Валентин Романюк і люб'язно приготували працівники семінарської кухні.

Українська Баптистська Теологічна семінарія впродовж свого існування вже зробила 3 випуски студентів зі ступенем бакалавра і 2 зі ступенем магістра, і це лише початок. Вже в наступному, 2010 році, семінарія планує зробити наступний випуск бакалаврів і оголошує новий набір на бакалаврську та магістерську програми.

Віriamo, що в ряди студентів УБТС влиється багато нових студентів і ми станемо свідками ще не одної урочистості з нагоди випуску магістрів та бакалаврів для ефективного служіння в церквах нашого баптистського братства.

■ Олег Борис

Різдво без Народженого

Усі готуються зустрічати Різдво. Кожен по-різному. Традиційні американці вже дістали зі своїх гаражів блискучі прикраси та гірлянди. Вже було вирублено цілі ліси з ялинками. Будинки виблискують кольоровими ліхтариками. Сусіди змагаються хто краще прикрасив свій будинок. Гламурні дами бігають по магазинах у пошуках вигідніших знижок. А у кожному супермаркеті мерехтить ялинка та лунає відповідна музика. У сферах обслуговування всі посміхаються та бажають тобі “Мері Крісмас”. У місцях, де збирається найбільша кількість людей з дітьми, зазвичай сидить товстий Санта Клаус, (укр. Дід Мороз) начебто головна фігура у всьому святкуванні. Він радо вітає дітлахів, фотографується з ними та дістає зі свого мішка довгоочікувані подарунки.

“Дух Різдва”, — саме так багато людей називають святкову атмосферу, яка царює з початку листопада і зникає вже під кінець грудня. Згодом все знову повертається до повсякденності життя.

Сумний факт. Різдво Христове переплутали з чимось земним, буденним та неважливим. Якщо уявляти День народження нашого Спасителя, то мені на думку приходить картина: немовля лежить в маленьких яслах в хліву; ангел з’являється пастухам на полі та звіщає новину про Народження Спасителя світу; мудреці приносять подарунки Народженому. Старомодне уявлення, чи не так? Зрівнюючи з тим, як асоціює Різдво більша половина людства, наші асоціації — це щось неактуальне та непривабливе.

Все більше та частіше я помічаю, як диявол викрадає у людей справжнє Різдво. Він готовий придумати та втілити безліч

різних деталей та ідей, аби тільки відвернути увагу людей від справжнього значення. У сучасному світі — інші поняття. Різдво Христове для типового пересічного мешканця Сполучених Штатів (та й будь-якої іншої країни) це ялинки, гірлянди, подарунки, знижки, і Санта-Клаус на додачу. Прикро те, що всі ці атрибути різдвяного “переполоху” аж ніяк не асоціюються з самим Різдом, але дуже активно входять в свідомість наших дітей, які можливо так і не почули історію про народження Спасителя. Коли одну маленьку дівчинку запитали, що таке Різдво, то відповідь була передбаченою: “Різдво — це коли багато цукерок та подарунків”. У цієї дівчинки вже сформувалось поняття про святкування Різдва. І коли ви розпочнете їй розповідати про те, що Христос народився, щоб спасти всіх людей від гріхів, інформація витісниться з перших спроб, тому що цукерки набагато актуальніші для дитини.

В ці Святкові та Різдвяні дні, у метушні та мерехтінні ліхтариків, спробуйте пояснити своїм дітям про справжнє значення Різдва. Спробуйте розповісти їм про надзвичайність та важливість Христового народження, щоб розбудити в їхніх серцях щире дитяче вдячність. В простоті своїх сердець подякуйте Богові за Його народження. Усвідомте реальність Різдва та необхідність Христового приходу на Землю.

Коли я роздумую про Різдво, серце наповнюється радістю та смиренням. Я розумію всю велич цього свята, бо йому не потрібно мішури, воно величне саме по собі. Якби Христос не народився, щоб за нас постраждати, ми б не мали спасіння. Філософія проста, — все зрозуміло без ялинок та ліхтариків.

■ Юля Марук

Як придбати мир з Богом...

Живучи на цій землі, ми зустрічаємося з різними людьми. Одні — знамениті, багаті, інші — зовсім непомітні, тихі. Одні стараються жити справедливим життям, інші стараються все робити навпаки. Кожному із нас подобається багатство, слава, і кожен старається робити все, щоб його це задовольняло.

А що Бог хоче бачити в нас?! Що Бог бажає, щоб ми придбали? Звичайно, Бог хоче подарувати кожній людині мир. Цей мир може отримати та людина, котра перестане боротися з Ним, котра прийме Ісуса Христа в своє серце, як особистого Спасителя. Ця людина, яка віддасть своє життя, свої проблеми, свої помилки в руки Живого Бога, і буде надіятися на Нього, буде довіряти Йому, буде служити йому від чистого серця. Тоді і тільки тоді мир Божий прийде в наше серце, в нашу сім'ю, в наше життя.

Бог буде змінювати наші звички, Він буде змінювати наш характер. Він буде керувати нами. Тому що в кожній людині закладене Богом щось добре, щось Божественне, але гріх робить нас настільки грубими, гордими, нечуйними, що навіть нашим близьким дуже важко жити з нами. І тільки Бог може відновити наші відносини. Тільки Бог може подарувати в серця наші мир, любов, взаєморозуміння. Відсутність любові один до одного говорить нам про відсутність любові до Бога. І, коли хтось із сім'

не має правильних відносин з Богом, тоді в такій родині обов'язково є якісь проблеми, непорозуміння, немає миру. І цього миру неможливо купити за гроші. Цей мир дорожчий за всі матеріальні цінності. І навіть, якщо ми придбаємо весь світ, всі його багатства, а в нашому серці не буде любові, не буде Божого миру, то ми не зможемо мати повноти благословень, ми не будемо задоволені сім'єю і дітьми, роботою. Мир з Богом — це найбільше, що може і повинна придбати кожна людина, якщо вона піклується про своє майбутнє життя.

А тому, поки є ще час, спішіть придбати те, що ви ще не придбали.

Мир Божий, Любов Божу, Єднання з Ним — це те, що Бог хоче подарувати кожному із нас.

І, якщо ми розуміємо це... Нам буде набагато легше жити в цей останній час. Ми зрозуміємо тих, хто нас не розуміє. Ми полюбимо тих, хто нас недолюблює. Ми захочемо подарувати частинку себе людям, які далекі від Господа. Ми дозволимо кожному грішнику побачити в нашому характері ці Божественні прояви, які може мати тільки та людина, якою керує Дух Святий, яка живе під Його керівництвом. І тому нехай Сам Бог допоможе Вам в цьому.

■ Радіоведуча Галина Мельник м. Сакраменто, Каліфорнія

Був переддень Різдва. Пенні та її брат сиділи на великому килимі в вітальні і з нетерпінням очікували, коли мати почне розповідати їм дивну історію про Різдво.

Нарешті мати закінчила свої справи, узяла Біблію і сіла поруч з ними. Вона почала розповідати, як Бог послав Свого Сина на Землю близько двох тисяч років тому. А потім порочитала з Біблії як ангел сповістив пастухам про народження Дитини, і як пастухи вирішили піти і подивитися на цю дивну Дитину.

У той вечір Пенні і Пітер не могли заснути. Забравшись у ліжко, Пенні тихенько покликала брата:

— Пітере, ти спиш?
— Ні.
— Що ми одержимо на Різдво, як ти гадаєш?

— Міні здається, те, що ми просили, — відповів Пітер.

— Ми завжди просимо подарувати нам будь-що на Різдво, правда? — додала дівчина. — Знаєш, Пітере, коли матуся розповідала нам, як народився Ісус: у бідних яслах, у Нього не було ліжечка, ані пелюшок, ані простиральця, я подумала от про що: Ми святкуємо народження Ісуса, але більше думаємо про себе, ніж про Нього. Коли до Нього приїхали мудреці, вони привезли йому подарунки. А тепер ми нічого не даємо йому й навіть не думаємо про Нього, а одержуємо подарунки самі. Хіба це справедливо? Мені навіть соромно за себе. Так не мусить бути. А ти як гадаєш, Пітере?

Відповіді не було, бо брат вже міцно спав.

Пенні лежала в темряві, але їй не було страшно. За вікном вона бачила небо, засіяне зірками, і це було дуже красиво. Одна зірка була яскравіша та й красивіша за інші. Вона світила так яскраво, що від неї йшла срібляста стежка прямо до її вікна. Це була така чудова і яскрава стежка, що Пенні захотілося пробігти по ній.

Але, звичайно, вона не змогла цього зробити. Дівчинка мусила спати. Завтра Різдво!

Дівчинці здавалось, що зірка продовжувала посміхатися їй. Раптом вона доторкнулася своїми довгими світлими променями пальцями до Пенні, котра, простягнувши до неї руки, раптово відчула, як її понесли прямо через вікно, і вона опинилася на тій сріблястій стежці.

Навколо все було чудовим. На деревах сріблилися листи, пташині будиночки на гілках теж були сріблясті, і навіть червоні ягоди на кущах гостролиста переливалися сріблом. Серед цього сріблястого оточення Пенні йшла сріблястою стежкою, куди вела її зірка. Вона пройшла повз будинок Сюзанни, повз пошту, школу, в якій вони з Пітером

Пенні й Різдвяна зірка

навчалися. Ось вони вже за містом. Нарешті вони опинилися в пустелі. Пустеля простиралася в багато кілометрів. Пенні пішла між сріблястими піщаними дюнами.

Вона не знала, скільки минуло часу і як далеко вона зайшла. Раптом дівчинка побачила декілька людей на верблюдах. Вони їхали їй назустріч. Попередній наїзник, порівнявшись з нею, запропонував сісти на верблюда, щоб підвезти її. Пенні згадала як мати не дозволяла їй спілкуватися з незнайомими людьми, але ці здавалися їй серйозними та добрими. До того ж вона давно мріяла проїхатися на верблюді! Не встигнувши опам'ятатися, дівчина опинилася між двома сріблястими горбами на першому верблюді.

Усі продовжували шлях піщаною пустелею. Пенні раділа, що ці люди їхали тією сріблястою стежиною, якою вона йшла раніш, бо не хотіла щоб вони пішли вбік від чудової сяючої зірки.

— Куди ви їдете? — запитала вона чоловіка, з яким сиділа на верблюді.

— Ми рушили на пошуки Царя, про якого нам повідала ця нова яскрава зірка, що з'явилася на небі.

— О-о-о-о! — із захопленням вимовила Пенні. — Царя! Правда? Де Він мешкає?

— Ми не знаємо. Але на нашій батьківщині, на Сході, ми побачили нову велику зірку, що сказала нам про народження Царя. І ми йдемо, щоб поклонитися Йому.

— Я теж побачу Його? — запитала Пенні.

— Мабуть, — відповів чоловік. — Це залежить від...

— Від чого? ... — нетерпляче запитала Пенні.

— Від тебе...тільки від тебе...

Вона хотіла ще про щось запитати, але чоловік виглядав таким серйозним та замис-

леним... Їй не хотілося турбувати його. Але тут Пенні помітила, що у нього були прив'язані якісь мішечки, тому через деякий час не витримавши, вона несміливо запитала про їх призначення.

— Дарунки для Царя, — відповів їй супутник. — У мене золото. В інших ладан і смирна.

— А без дарунків не можна побачити Царя? — запитала Пенні.

— Імовірно можна, але я б не хотів прийти до Нього з пустими руками. А ти?

Пенні помовчала, а потім сказала.

— Тоді мені краще зійти і не їхати далі. Адже в мене немає ніякого подарунка.

— Як хочеш. Але знаєш, ти могла б знайти подарунок.

— Правда? Де? Ви зачекаєте на мене, поки я знайду?

— Ні, — відповів мудрець. — Ми не можемо чекати. Ми мусимо їхати далі.

— Але ви не можете сказати, де мені шукати подарунок для Царя? — нетерпляче запитала Пенні.

— Ні, цього я теж не можу сказати. Кожен має знайти свій подарунок сам.

— Добре, тоді я зйду, — сказала Пенні, — і буду шукати подарунка.

Допомагаючи дівчинці зійти з верблюда, мудрець ласкаво вимовив:

— немає нічого дорожче, ніж любов дитячого серця. — Він посміхнувся їй і виїхав.

Інший мудрець, проїжджаючи повз дівчинку, нахилився до неї і шепнув:

— немає нічого більш щирого, ніж дитяча молитва, — теж поїхав далі.

Третій мудрець довго дивився на неї.

— Мій дарунок — смирна. Дуже цінний дарунок, — сказав він. — Але немає нічого більше, ніж слухняність.

Посміхнувшись їй, він поїхав разом з іншими.

Пенні залишилась сама в мовчазній пустелі під зоряним небом і міркувала, міркувала, міркувала... Їй дуже хотілося знайти дарунок для Царя, але що мали на увазі мудреці?..

“Любов дитячого серця... Щира дитяча молитва... Слухняність. Дорожче... щиріше...цінніше... Може мудреці хотіли сказати, що все це дарунки? Може, їй усе-таки можна поїхати з ними? Але мудреці вже зникли з очей. І срібна стежина зникла! А без цього, як їй знайти Царя?”

Пенні хотіла бачити свою матусю. Мудрець сказав їй про слухняність, а вона пішла з дому, не сказавши нічого

матері. Дівчинка повернулась і рушила повільно додому.

“Мабуть вони вже далеко, — думала вона про мудреців, прискорюючи крок. — Невже я їх більше ніколи не побачу? Я так хотіла знайти дарунок для Царя, піти з ними і віднести свій подарунок Царю. Але тепер я ніколи не побачу Його!”

Раптом вона відчула, начебто хтось дивиться на неї. Піднявши голову, сподіваючись побачити, що мудреці все-таки повернулися, замість них вона побачила Лице, Котре не було схоже на інші обличчя. Воно було мудріше, ніжніше, ніж обличчя будь-якої людини. Пенні відразу впізнала Його. Це було Лице її кращого Друга, Господа Ісуса!

— Як! Це Ти? — вигукнула здивовано Пенні. — Щасливого дня народження!

— Ти хочеш сказати: “Щасливого Різдва!” — вимовив інший, дуже знайомий голос.

— Пенні повільно відкрила очі. Не було пустелі. Не було зоряного неба. Вона була у своєму ліжечку. Поруч стояла мати.

— Де? ... Де мудреці? .. — запитала вона.

— Мудреці! .. — крикнув Пітер з порога. — Ти що? Спиш? Сьогодні Різдво, і я хочу бачити свої подарунки! Прокинься ж, соню!

Пенні сіла в ліжку і протерла очі.

— Матусю, — сказала вона, — якщо я знову засну, Він повернеться? Мудреці шукали Його, вони везли Йому подарунки. А я не могла поїхати з ними, бо в мене нічого не було! Але я бачила Його.

Мати сіла на край ліжка.

— Може, ти розповісиш нам, любя, що ти бачила у сні?

Хлопчик сів біля матері. Коли Пенні почала розповідати, Пітер так зацікавився сріблястою стежиною й тим, що Пенні їхала в пустелі на верблюді з мудрецями, що зовсім забув про подарунки, які очікували його внизу.

— ... Але я прокинулася раніше, перш ніж встигла запитати Його про мудреців, і пояснити мені, що вони мали на увазі, — закінчила Пенні. — Матусю, ти знаєш, що вони хотіли сказати?

Матуся посміхнулася у відповідь. Пенні зрозуміла, що вона знає.

— Пенні, ти відкрила серце Ісусові. Ти запросила Його у своє життя. Ти сказала, що Він твій Найдорожчий Друг. — Пенні кивнула головою. — Віддати Йому любов свого серця означає віддати Йому своє життя, — сказала мати, і міцно обійняла свою дівчинку.

Молитовний поїзд

Христофор, який недавно покався, приліг в кінці дня на своє ліжко. В цей вечір він не міг розповідати про чудові перемоги і, взагалі, не володів тою переповненою радістю, котру надіявся мати завжди, ставши християнином. “Я молився, молився, але Бог не відповідає на мої молитви.” Так він лежав довший час, роздумуючи сам з собою.

Несподівано хтось зайшов до кімнати і, взявши його за руку, запитав:

— Чи не бажаєш ти прийняти участь в поїзді на небеса в молитовному поїзді?

— Так, звичайно! — відповів Христофор і поспішив за незнайомим в темну ніч. Незабаром вони прийшли на залізничний вокзал великого міста Молитов. Тут стояв молитовний поїзд.

— Наша поїздка розпочнеться з цієї станції, — оголосив провідник.

Він провів його в перший вагон, де Христофор побачив, як на тисячах листів штампувались дата і назва міста.

— В цих листах записані молитви всіх людей, — сказав провідник, показуючи на великі стопки листів, які лежали біля чоловіків, що їх сортували. Провідник також став допомагати їм.

В вагоні було світло, і Христофор почав розглядати свого провідника. Той був одітий в білосніжну форму. На дашку кашкету, на золотій стрічці були вписані слова: “Сортувальник молитов”. Його вигляд відображав відбиток небесної святості, але часто прослизала тінь розчарування і смутку. Незабаром поїзд зупинився. Чоловік, що стояв поруч, підняв один із мішків і викинув його з вагону. На мішку було написано “Неправедність”, і викинутий він був на станції “Неправедність”. Провідник пояснив:

— Ці листи повернуть їх адресатам в молитовному місті. Це молитви, в яких люди, хоч вони і не християни, просять від Бога різні блага. Вони говорять: “Люблячий, дорогий Господь”, а самі живуть в гріхах. Такі молитви Бог не хоче слухати, — їх відправляють назад.

Христофор був радий, що мав чисте серце, тим не менше, воно стало бити прискорено. Наступною була станція “Формальність”, і знову вилетів мішок з дверей.

— У багатьох людей молитва — лише формальність або звичка. Ми повинні молитися щиро, в душі та істині, — пояснив провідник, і поїзд поспішив далі.

“Бо дуже могутня ревна молитва праведного”. (Якова 5:16)

Ти ж знаєш, як церква в Єрусалимі ревно молилась за Петра і як він був звільнений. Якби люди, холодні і формальні молитви яких ми залишили позаду, молились щиро і від усього серця, то Бог почув би їх молитви. Можливо, коли-небудь і вони навчаться поважно та щиро молитись, тоді ми і їх молитви будемо брати з собою на небеса, — додав він коротко.

— Господь, дай сили зі всією серйозністю завжди молитись до Тебе, — тихо помолився Христофор, і на своє здивування помітив, що провідник записав цю коротку молитву і поклав її в конверт з написом “НЕБЕСА”.

— А ця молитва буде почута? — запитав Христофор.

— Напевно, — привітливо усміхаючись, відповів чоловік.

— Але чому Бог до цього часу не відповідав на мої молитви?

— Почекай трохи, і ти дізнаєшся про це, — запропонував провідник.

Залунав гудок і поїзд зупинився на станції “Гордість”.

— Трапляється так, що люди забувають бути смиренними, і тоді їх молитви не можуть бути почутими, — пояснив провідник.

Христофор почервонів, так як відчув себе винуватим. Він одразу згадав, як недавно образив одного брата і попросив у Бога прощення, але не захотів йти до самого брата і привести свої відносини в порядок. Тепер же він вирішив піти до нього і попросити пробачення. На обличчі провідника з’явилась усмішка, і він зі схваленням подивився на Христофора. Перш ніж Христофор встиг оглянутись, із кутка вагону появилася його давня молитва про прощення і була поставлена в мішок з надписом “НЕБЕСА”. Христофор зрозумів, що він багато чого навчився про молитви.

Оголосили станцію “СУМНІВ”, і надзвичайно великий мішок був викинутий із вагону.

— Можливо, твої молитви залишилися тут? — запитав провідник, — “І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду”. (Євр. 11.6)

— Я шукав його щиро, — заперечив Христофор.

— Чи вірив ти, що Бог почує тебе? — запитав провідник.

— Я намагався... і сльози потекли по його щокам.

— Який зміст молитися, якщо ти не очікуєш відповіді?

“Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам”. (Марк. 11.24) — наставляв провідник

Коли оголосили станцію “ПОГАНІ ДУМКИ”, Христофор затремтів. Хіба не бувало так, що він молився з егоїстичними думками?

— Моліться з готовністю виконати Божу волю, — продовжував його товариш, помітивши серйозність Христофора.

Через кілька станцій поїзд зупинився на небесах. Вони вийшли — навколо було так чудово! Ангели зустріли їх псалмами перемоги. Вони понесли молитви до Отця, де ті були всі прочитані.

— Господи, дай мені сили завжди з серйозністю та щирістю молитись до Тебе, — промовив Христофор.

— Нехай буде так, — відповів Отець, — віднесіть йому відповідь.

Тут Христофор заворушився на своєму ліжку і проснувся.

— О, який чудовий сон мені приснився! — він впав на коліна і промовив: “Господь, подаруй мені віру — справжню, непохитну віру в те, що Ти чуєш мої молитви. Моє прагнення — мати тверду віру, яка подолає любі перешкоди, мати радість і терпіння, здатні перенести мене через усі труднощі в житті”.

Він повільно піднявся. Впевненість і небесна радість наповнили його серце: тепер він знав, що його молитва почута Богом.

Щасливий Свят-вечір

Вже напекла солодких пирогів,
Карпо приніс з стодоли клапоть сина,
Поплив по хаті запах із ланів,
І свіжістю запахла конюшина.
Світила сумно лампа на стіні,
А за вікном десь буря застогнала...
Згадав Карпо минулі свої дні
І дуже сумно й гірко йому стало.
Він підійшов і сів біля стола,
Підпер чоло дрижачою рукою...
Колись у купі вся сім'я була,
А ось тепер розлучені війною.
Вже третій рік нема його Петра,
Війна від батька сина відібрала...
Він виглядав, що прийде з — за Дніпра,
Але ніколи й вістки не бувало.
А за вікном гурток колядників
Співають: "Всі поклін несім Христові",
І їх бадьорий і веселий спів
Ще більш скріпив сумні думки Карпові.
Він підійшов і став біля вікна,
І прислухався до колядування...
Прийшла й дружина сплукана, сумна,
В очах мигтів вогонь туги й страждання.
"Ось так колись співав і наш Петро, —
Зажурений Карпо до жінки каже.
Пливе, бувало, чайкою Дністром,
А голос ніжний, аж за серце в'яже.
А ось тепер..." — Й не докінчив Карпо,
Закрив лице дрижачою рукою;
Занадто гірко вже йому було, —
З дружиною заплакали обоє.
Почувся в сінях скрип старих дверей,
Чиясь рука за клямкою шукала.
Стрілець ввійшов, засніжений, слабкий,
А мати миттю голосно сказала:
"Петро!.. Петро!.. Наш сину дорогий!.."
Прибіг Карпо й солдата обіймає...
Скотився з душі тягар його важкий,
І серце радістю безмежною палає.
Він, як живе, ніколи ще не був
Такий щасливий і такий багатий;
Три роки вже про сина він не чув
Й в'язницею зробилась рідна хата.
А ось тепер в Свят-Вечір, на Різдво,
Вернувся він знеможений й безсилий;
Минеться це й поправиться Петро,
Повернеться й колишня його сила.
Смачна вечеря стала на столі.
Вечеряти засіла вся родина;
Щасливий батько тішиться з сім'ї,
Безмірно радий з повороту сина.
Хай за вікном лютує буревій,
Хай хуртовина вовком завиває;
В Карповій хаті радість і спокій, —
Сім'я Різдво щасливо зустрічає.

Михайло Подворняк.

Передноворічні хвилини

Можна сказати: настав час прощання...
Жаль невимовний охоплює всіх;
Жаль, що пройдуть ці хвилини останні
І відійде від нас ще один рік.
Більше ніколи, ніколи у світі
Дні, що минули, до нас не придуть, —
О, як нам треба життям дорожити,
Як треба мудро пройти свою путь!
Так, друже мій, тільки раз в цьому світі
Людам дається від Бога життя.
Скільки ж тих днів, що безцільно прожиті,
Друже, тобою у світі гріха.
В зошиті можна порожню сторінку
Ще раз відкрити, заповнити ще,
Справити можна найгіршу помилку,
Тільки життя, друже мій, не таке.
Часу минулого нам не вернути
І не покращити пройдених днів.
О, які точні повинні ми бути
І обережні в долині земній!
Річ, як загубиш, ще можна придбати,
Часу не купиш, мій друже, о ні!
О, як нам Господа треба благати,
Щоб дав нам мудро проводити дні!..
Зустрічі наші, і щастя, і сльози
В Новому році повторяться знов
Буде ще все на тернистій дорозі:
Радість, і смуток, і щира любов.
Все ще зможемо знову зустріти
На перехрестях життєвих доріг, —
Тільки ніколи, ніколи у світі
Вже не повернеться пройдений рік...

М.М.

Новорічна пора — найсвятіша у нас,
Новорічна пора — покаяння,
Новорічна пора — усвідомлений час,
Святий намір і добрі бажання.

Та, на жаль, новорічні часи у житті
Забуваються й швидко зникають.

Опиняємось ми у густій темноті
Смутку, горя, тривоги й відчаю.

Озираюсь назад, на життя, що прожив,
Хочу бачить себе повноцінним.

Хочу бачить, як Богові й ближнім служив
У старанні невтомнім, невпиннім.

Озираюсь, дивлюсь, приглядаюсь пильніш,
Зір напружую майже до болю —

Мене ж совість пече, мов караючий ніж:
Я Господню не виконав волю...

Озираюсь назад, на цей рік, що минув,
Хочу бачить його повноросним.

Хочу бачить, як рік цей по-справжньому був
Спочатку й до кінця плодоносним.

Озираюсь, дивлюсь, приглядаюсь пильніш,
Зір напружую майже до болю —

Мене ж совість пече, мов караючий ніж:
Я Господню не виконав волю...

Озираюсь назад, знову місяць пройшов,
Хочу бачить себе непоборним.

Хочу бачить, до кого в сім'ю я зайшов,
Де я корисним був, миротворним?

Озираюсь, дивлюсь, приглядаюсь пильніш,
Зір напружую майже до болю —

Мене ж совість пече, мов караючий ніж:
Я Господню не виконав волю.

Озираюсь назад, тиждень — наче й не був,
Хочу бачить себе енергійним.

Хочу бачить, кому я у горі співчув,
Кого втішив я словом надійним?

Озираюсь, дивлюсь, приглядаюсь пильніш,
Зір напружую майже до болю —

Мене ж совість пече, мов караючий ніж:
Я Господню не виконав волю...

Озираюсь назад, вже не стало і дня,

Хочу бачить себе сили повним.

Хочу бачить, якою є віра моя,

Чи я був хоч один день духовним?

Озираюсь, дивлюсь, приглядаюсь пильніш,

Зір напружую майже до болю —

Мене ж совість пече, мов караючий ніж:

Я Господню не виконав волю...

Озираюсь назад, ось година пройшла,

Хочу бачить себе бездоганним.

Хочу бачить, щоб ця хоч година була

З життя мого відрізочком гарним.

Озираюсь, дивлюсь, приглядаюсь пильніш,

Зір напружую майже до болю —

Мене ж совість пече, мов караючий ніж:

Я Господню не виконав волю...

День за днем, рік за роком минають, летять

І скорочують нашу дорогу;

Тільки й щастя того, що свята благодать

Кличе всіх нас довіритись Богу.

Вір, молись, черпай силу у Бозі живім,

Докладаючи власні зусилля;

Пам'ятай, що й для тебе у небі є дім,

Вічна радість і вічне дозвілля.

Але правду крилату завжди пам'ятай:

Одинокому й небо не небо;

Тож і інших у царство Христа закликай,

Не турбуйся лиш тільки про себе.

І Владика небесний тобі скаже Сам:

“Вірних в меншім — над більшим поставлю,

За служіння земне нагороду віддам

І на вічній вікі прославлю!”

Дмитро Воєвода.

ВОЛОНТЕРИ БОРЮТЬСЯ ЗА ПРАВА ЗАЧАТОЇ ДИТИНИ

Вже у 32 штатах США волонтери піднімають законодавчі ініціативи в баталії про прийняття спеціальних законів, що охороняють права зачатих дітей, — поінформувала християнська організація Personhood USA, яка 5 листопада відзначала першу річницю свого існування. Ця організація привела до того, що у 2008 році жителі Колорадо голосували про зміну юридичного статусу ембріонів. Відповідно до передумов законопроекту, який повинен оновити конституцію штату, ненароджена дитина, як і покликана до існування методом “in vitro”, є людською особою. Жителі Колорадо відкинули, однак, пропозицію розширення існуючого досі поняття особи так, щоб обійняти ним людську істоту від моменту зачаття.

Проти персоналістичного підходу до дитини бурхливо протестує американська проабортна організація Planned Parenthood (Заплановане Батьківство).

Нині Personhood USA зgrupовує близько 40 тисяч локальних волонтерів, що діють в організаціях Pro-life на території 32 штатів, які підтримують різноманітні законодавчі ініціативи у захисті ненароджених дітей. “Наша організація подає нову надію для ненароджених, що захоплює і мотивує. Такої інспірації і заохочення серед захисників життя не було багато років”, — підкреслює Бренда Макменамін з Personhood Florida. Метою організації в 2010 році є ініціація законів проти абортів у всіх 50 штатах. Маємо намір також усе більше говорити про проблему абортів серед звичайних американців, — оголошує один з творців руху Кейт Мейсон.

Діячі Personhood USA мають надію, що їм вдасться використати в юридичних дебатах так звану поправку Блекмуна. Вона має зв'язок із застереженням, яке вніс суддя Верховного Суду Гаррі Блекмун в обґрунтуванні рішення 1973 року у справі Ро проти Вейд, що легалізувала “переривання вагітності” у США.

Суддя зазначив, що якби було визнано, що зачата дитина є особою, тоді аргументи за аборт відпали б. У висновку 36-річної давності говориться, що плід є у повній мірі людиною, але ненародженим дітям відмовляють у визнанні належних людській особі прав.

ПОЛОВИНА ЖИТЕЛІВ ДЕСЯТИ КРАЇН СВІТУ ВИСЛОВИЛИСЯ НА КОРИСТЬ ВИКЛАДАННЯ КРЕАЦІОНІЗМУ

Близько половини жителів різних країн світу, яким знайоме поняття теорії еволюції, вважає, що вчення Дарвіна необхідно викладати в школах поряд з іншими теоріями, які пояснюють походження і розвиток видів. Такі дані були отримані в ході опитування, проведеного представниками Британських рад і приуроченого до 200-ого ювілею Чарльза Дарвіна. Результати опитування наводить BBC News.

Дослідження проводилося в квітні 2009 року. В цілому було опитано 11 тисяч чоловік старших 18 років, які проживають в Аргентині, Великобританії, Єгипті, Індії, Іспанії, Китаї, Мексиці, Росії, США і ЮАР. Про теорію Дарвіна чули близько семи тисяч чоловік. Цих людей інтерв'юери просили погодитися з твердженнями стосовно вивчення в школах теорій походження і розвитку видів. Зокрема, респондентів запитували, чи необхідно розповідати школярам окрім теорії еволюції про альтернативні варіанти формування життя, такі як креаціонізм і теорія розумного сотворення.

За необхідність згадки про інші варіанти появи живих істот на Землі висловилися представники всіх країн. Так, в Аргентині вивчення альтернативних теорій підтримали 68 відсотків жителів, у Великобританії — 60 відсотків, в Іспанії — 38 відсотків. Близько 27 відсотків єгиптян схилилися на користь повної заборони викладання еволюційної теорії в школах.

Найвищий відсоток жителів, впевнених в необхідності викладання лише теорії Дарвіна, виявився в Індії (49 відсотків) і в Іспанії (42 відсотки).

Це не перше опитування, яке виявляє, що багато жителів Землі впевнені в тому, що життя розвивалося на планеті не так, як описав Дарвін. Традиційно багато прибічників альтернативних варіантів в США і Великобританії.

У США АТЕЇСТИ ДОМАГАЮТЬСЯ ЗАБОРОНИ МОЛИТОВ НА ОФІЦІЙНИХ ЗАХОДАХ

У США атеїсти намагаються добитися заборони на молитви під час офіційних заходів, — повідомляє Християнський мегапортал invictory.org.

“Коли я дивився інавгурацію, у мене стискався шлунок від обурення, як грубо наша країна порушує Конституцію, найважливіший свій документ”, — говориться в одному з позовів, поданих до Апеляційного суду округу Колумбія. “Коли почалися всі ці релігійні вислови і молитви під час інавгурації, я випробував тимчасове відчуття ізоляції”, — йдеться в іншому позові. “Через ці молитви я відчуваю себе виключеним з політичного процесу і громадянином другого сорту. А коли головний суддя Робертс попросив президента сказати “Так допоможи мені Бог”, я відчув страх і біль в животі”, — сказано в третьому. Представники Тихоокеанського юридичного інституту, який узявся захищати виступаючих на інавгурації пасторів Ріка Уоррена і Джозефа Лоурі від постраждалих атеїстів, на це відповіли, що Конституція не вимагає, щоб уряд був аморальним або безбожним.

Головний консультант інституту Кевін Снідер нагадав: “Молитви, покликані додати урочистості публічним церемоніям, мають в нашій країні довгу і поважну історію”. А президент інституту Бред Дакус додав: “Першу поправку (яка забороняє нав'язування релігії) не можна відривати від здорового глузду. Хоча атеїсти, гуманісти і “вільнодумні” в Америці складають нікчемну меншість, вони мають право вільно виражати і практикувати свою невіру як їм заманеться. Але це не означає, що їм в догоду богобоязливості більшість треба позбавити голосу”.

У ШОТЛАНДІЇ РІЗДВО ХРИСТОВЕ ОБІЙДЕТЬСЯ БЕЗ ХРИСТА

В Данді (Шотландія) місцева влада запланувала на Різдво грандіозне святкування, під час якого не буде жодного натяку на християнство. Навіть слова “Різдво” не буде, оскільки англійською воно походить від імені Христа (Christmas — від Christ). Свято буде просто “Зимовим”.

На думку представників влади, свято має показати сучасну культуру і новаторську спадщину міста. Заплановані ілюмінації, вистави на вуличних екранах, аудіовізуальні вистави, музика, фестивалі вуличного мистецтва і дитячий похід з факелами. Єдине, чого на святі не буде — це згадки про Різдво. Аналогічні баталії вже не перший рік відбуваються в Великобританії і в США. Оглядач телеканалу “Фокс” Джон Гібсон кілька років тому випустив книгу “Війна з Різдвом”, де зібрав схожі казуси. З його легкої руки це словосполучення стало терміном Milites Christi Imperatoris

ВИКРАДАННЯ ЛЮДЕЙ В СУДАНІ СІЄ ПАНІКУ СЕРЕД ХРИСТИЯН

У вересні 20 000 християн пройшли босоніж дві милі на знак протесту проти нездатності уряду захистити цей регіон від викрадань і кровопролиття, які тривають вже цілий місяць. Минулого місяця фонд Варнава вже повідомляв про напади Армії Опору Господа (АОГ) в Південному Судані, коли тисячі християн були змушені залишити свої будинки. Сьогодні з'являються нові подробиці тих подій. Озброєна група АОГ вчинила напад на церкву в Ямбіо і осквернила будівлю, викравши 17 підлітків і молодих людей. Скалічене тіло одного з них було незабаром знайдене прив'язаним до дерева. Лише троє повернулися наступного дня, а інші до цих пір вважаються безвісти зниклими. Через тиждень шість християн, проходячи через ліс, попали в засідку і були приковані до дерев. Ті, хто знайшов тіла через кілька днів, свідчать, що перед ними з'явилася картина, що "нагадує сцену розп'яття". З того часу повідомлялося ще про дванадцять чоловік, викрадених з інших сіл.

США: В САКРАМЕНТО ДІТЯМ ЗАПРОПОНУЮТЬ ПРИХОВУВАТИ АБОРТИ ВІД БАТЬКІВ

Один з найбільших шкільних округів Сакраменто, в який входить 61 школа, збирається без відома батьків змінити правила з питань відсутності учнів під час шкільних занять, якими вони до цих пір керувалися. Йдеться про так звані "конфіденційні медичні послуги", які пропонує школа для учнів, що не бажають повідомляти батьків про свої проблеми. Ці послуги включають отримання контрацептивів (проти-заплідних засобів), лікування від наркотичної залежності і абортів під час шкільних занять. Причому, отримати такі "конфіденційні" послуги діти можуть з 12 років.

ОБАМА ПІДПИСАВ ЗАКОНОПРОЕКТ ПРО "ЗЛОЧИНИ З МОТИВІВ НЕНАВИСТІ"

Закон, забезпечуючи федеральний захист, дає привілеї гомосексуалістам і іншим "альтернативщикам", в той же час відмовляючи в такому захисті іншим групам громадян.

Обама підписав 2010 National Defense Authorization Act в Білому Домі, в процесі відповідної церемонії і виступив з короткою заявою: "Після більше ніж десяти років ми нарешті ухвалили закон про "злочини з мотивів ненависті" для того, щоб захистити наших громадян від насильства на підставі того як вони виглядають, кого вони люблять, як вони моляться і ким є", заявив він. Закон, забезпечуючи федеральний захист, дає привілеї гомосексуалістам і іншим "альтернативщикам", в той же час відмовляючи в такому захисті іншим групам громадян.

МІСЬКА РАДА БРИТАНІЇ ВІДМІНИЛА МОЛИТВУ ПЕРЕД ЗБОРАМИ

Міськрада в одному з населених пунктів англійського графства Сомерсет перервала 115-річну традицію молитися на початку кожних щомісячних зборів, — повідомляє Християнський Мегапортал invictory.org.

Таке рішення ухвалене з міркувань того, що вона нібито може "образити представників інших релігій". Раніше рада одержала лист від місцевої мешканки, в якому йшлося, що подібна практика "недоречна і недопустима в багатонаціональному і багаторелігійному суспільстві", семеро членів ради проголосували за відміну молитви, троє — проти, і ще троє утрималися.

Як заявив вікарій місцевої єпархії преподобний Майк Слейд, дане рішення дискримінує самих членів ради. Він висловив подив у зв'язку з тим, що християнська молитва "виявляється непотрібною, тоді як впродовж більш як ста років вона була життєво необхідною в управлінні міськими справами".

У міськраді, чисельність якої становить 4,5 тис. чоловік, практика молитви перед засіданнями започаткована в 1894 році, пише британська газета "Дейлі телеграф".

У США 10% МЕЧЕТЕЙ ПРОПОВІДУЮТЬ ДЖИХАД

У США 10% із понад двох тисяч американських мечетей проповідують ідеї ісламського екстремізму і джихаду. Такі дані були обнародовані ФБР опісля інциденту на техаській військовій базі Форт-худ, коли військовий лікар-психіатр майор Нідаль Малік Хасан, що сповідує іслам, розстріляв 13 і поранив 29 солдатів, повідомляє канадський сайт "Canada Free Press".

СТАРТУВАЛА КАМПАНІЯ ЗА ЗВІЛЬНЕННЯ ІРАНСЬКИХ ХРИСТИЯНОК

Служіння, яке підтримує переслідуваних християн, розпочало кампанію, щоб спонукати Іран звільнити двох молодих християнок, які вже 8 місяців ув'язнені в одній з сумнозвісних в'язниць країни. Open Doors в США закликає людей присилати ввічливі послання іранському послові в ООН Мухаммеду Хазаї з проханням негайно звільнити Маріам Ростампур і Марз'є Амірізаде Есмаїлабад. Маріам і Марз'є страждають в іранській в'язниці за відмову відректися від своєї віри в Ісуса Христа...

КОРІННІ ЄВРОПЕЙЦІ ПРИРЕЧЕНІ НА ВИМИРАННЯ

Корінні європейці приречені на вимирання, бо в сучасній культурі немає місця для поняття жертви. А без жертв неможливо виховати дітей — сказав головний рабин Великобританії Джонатан Сакс. Минулого тижня він був включений до Палати Лордів. Відразу після цього його запрошено з лекцією до лондонського Суспільного теологічного мозкового центру Theos. Свою лекцію лорд присвятив темі поразки, на яку приречена сучасна ліберальна культура у конфронтації з релігійними культурами. В особливий спосіб це проявляється в демографічній кризі.

Батьківство вимагає великої посвяти. А в культурі, в якій говориться тільки про споживання і невідкладну грошову винагороду, посвята для поколінь, які лише повинні народитися, не знаходить жодної опори — сказав рабин Сакс. У своєму виступі він підняв також полеміку з відомим твердженням Альберта Цамуса, для якого єдина серйозна проблема філософії зводиться до запитання: Чому я не повинен вчинити самогубства? Цамус помилявся — підтвердив Лорд Сакс. Єдине серйозне запитання філософії звучить: Чому я повинен мати дітей? А на нього сучасна культура не дає жодної відповіді. Більше того, це одна з тих правд, про які сьогодні просто не говориться. Серед нас точаться великі моральні дебати про кліматичні зміни, але ані словом ми не згадуємо про батьківство — відзначив головний рабин Великобританії.

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюха
(253) 347-6600

Українська церква Євангельсь- ких Християн-БAPTISTІВ міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Ковалик
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

Євангельсько-БAPTISTСЬКА Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662
Пастор: Олександр Василенко
(916) 223-5632

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква

міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- БAPTISTСЬКА церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92544
Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

Вісник Правди в інтернеті
<http://www.visnykpravdy.com>